Τὸ φύλλον δραχ. 2.50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.—

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50· Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος *Ἀθῆναι, 3 Ἰουνίου 1939* *Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 27*

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΟΖΑΡΤ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

Πόσο ἡ ἡμέρα φαινόταν μεγάλη σ' ἕνα μικρὸ κοριτσάκι δεκατριῶν χρόνων σὰν τὴ Νέλλη, ἄρρωστο, καχεκτικό, ποὺ δὲν γνώριζε τίποτ' ἄλλο, ἀπ' τὶς κῶχες τῶν μαξιλαριῶν καὶ τὰ λευκὰ σεντόνια!

Μετὰ τὸν θάνατο τῶν γονιῶν του τὸ περιμάζεψε μιὰ μακρινή του θεία, ξαδέλφη τοῦ πατέρα της. Αὐτὴ εἶχε ἕνα μεγάλο καὶ ψηλὸ ξενοδοχεῖο, ἀπ' ὅπου περνοῦσαν πολλοὶ ταξιδιῶτες.

Μά, πολὺ ἀπασχολημένη νὰ τοὺς σερβίρῃ μὲς στὴ μεγάλη αἴθουσα, δὲν ἔβρισκε κἂν τὸν καιρὸ νὰ πάῃ νὰ συντροφέψῃ γιὰ λίγο τὴν ἀνεψιά της.

Κάθε πρωΐ, ἀκριβῶς κατὰ τὶς ἑπτά, ἑπτάμισυ, ἐρχόταν καὶ τῆς ἔφερνε ἕνα φλιτζάνι γάλα, ἢ τὶς ἔβαζε καμμιὰ κομπρέσσα στὸ κεφάλι. Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Ἄλλοτε πάλι, περνοῦσε στὴν τύχη ἀπὸ κεῖ καμμιὰ ὑπηρέτρια, μὰ τὶς περισσότερες φορές, ἡ μικρὴ ἄρρωστη ἔμενε μόνη.

Οὔτ' ἕνα παιχνίδι δὲν εἶχε, οὔτε μιὰ ξανθὴ κουκλίτσα ποὺ θὰ ἦταν ἐπιτέλους μιὰ μικρὴ συντροφιὰ γι' αὐτήν. Τίποτα...

Ὡς μόνο καταφύγιο, γιὰ νὰ περνοῦν οἱ ἀτέλειωτες ὧρες της, εἶχε λοιπὸν τὴ μεγάλη της φαντασία.

Αὐτὸ τὸ πρωΐ ὅμως διέκοψε γιὰ λίγο, τὰ συνηθισμένα της παιχνίδια, γιὰ νὰ θαυμάσῃ ἀπ' τὸ παράθυρο τὴ φυλλωσιὰ ἑνὸς δέντρου. Ὁ ἄνεμος χάϊδευε τὰ φύλλα π' ἁπαλὰ κουνιόνταν δῶθε-κεῖθε, δεξιὰ κι' ἀριστερά, σὰν νὰ τῆς ἔλεγαν καλημέρα.

Συγχρόνως ἡ Νέλλη, παραφυλάγει τὸν ἐλάχιστο μικροθόρυβο ποὺ τῆς εἶναι γνωστός.

Αἴφνης ὅμως, πάνω ἀπὸ κάθε ἄλλο ἦχο, ὑψώθηκε μιὰ θεία μουσική, μιὰ μουσικὴ ἀσύγκριτη σὲ ἁρμονία ποὺ ἔρριξε σὲ θαυμασμὸ τὴ μικρὴ ἄρρωστη. Νόμιζες πὼς μιὰ ἀόρατη μάγισσα ἄνοιξε κοντά της μιὰ πηγὴ μελωδίας, μὲ τὸ χρυσὸ μαγικό της ραβδάκι.

Ἡ νότες, λεπτές, ἀργυρὲς στὴν ἀρχή, γινόνταν δυνατώτερες ὅσο πηγαίνουν, κι' ἁπλώνεται ἡ μουσικὴ καὶ σ' ἀνυψώνει τὴν ψυχὴ ὥς τὸν οὐρανό...

Καὶ τώρα, τὴ γοητεία διαδέχτηκε ἡ περιέργεια. Ἀπὸ ποῦ ἔρχονταν αὐτὲς οἱ μελωδίες. Ἴσως ἀπὸ κανέναν ἄγγελο, ἢ μόνο ἀπὸ τὴν γειτονικιὰ κάμαρα, ποὺ δυό-τρεῖς ὧρες πρὶν

ΟΙ "ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ" ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Μιὰ εἰκόνα ἀπὸ τὴν ταινία μὲ τοὺς περίφημους ἠθοποιοὺς τῆς ὀθόνης Σπένσερ Τραίσυ (Μανουὲλ) καὶ Φρέντυ Μπαρτόλομιου (Χάρβεϋ).

τὴν εἶχαν νοικιάσει σὲ κάποιο ταξιδιώτη ;

Περίεργη ἡ Νέλλη ἀνασηκώνεται στὸ κρεββάτι της, καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση ποὺ τὴ κάνει νὰ βγάλῃ μιὰ κραυγὴ πόνου, πλησιάζει τὸ μάτι της σὲ μιὰ χαραμάδα τοῦ τοίχου.

Ἀπὸ τὸ μικρὸ αὐτὸ ἄνοιγμα δὲν ξεχώρισε στὴν ἀρχὴ παρὰ ἕνα εἶδος κουτιοῦ μὲ κοκάλλινα πλήκτρα, πάνω στὸ ὁποῖο δυὸ λεπτοκαμωμένα χέρια, περιτριγυρισμένα ἀπὸ δαντέλλα, ἔπαιζαν, λὲς καὶ πετοῦσαν μὲ μιὰ ἀφάνταστη γλυγοράδα τόσο, μεγάλη,ποὺ ἡ ματιά σου δὲν μποροῦσε νὰ τὰ παραλολουθήσῃ! Κι' οὔτε κἂν ἔπαυαν νὰ βγάζουν ἀπ' τ' ὄργανο, παραπονιάρικες μελωδίες.

Ξαφνικὰ ἡ Νέλλη παρατήρησε νὰ σκύβῃ πάνω τους, τὸ λεπτὸ κεφάλι ἑνὸς μικροῦ ἀγοριοῦ δεκαπέντε ἕως δεκαέξη χρονῶν, πλαισιωμένο μὲ μακριὰ πουδραρισμένα μαλλιά.

Αὐτὴ ἡ ἐμφάνιση τῆς φάνηκε τόσο ἀπρόοπτη, ποὺ ξέσπασε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, σ' ἕνα αὐθόρμητο καὶ ἀκράτητο παιδικὸ γέλιο.

Ὁ μικρὸς μουσικός, σὰν νὰ τὸν κέντρισε κάτι, σταμάτησε ἀμέσως νὰ παίζῃ.

—Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ μὲ κοροϊδεύῃ μὲ τέτοιο τρόπο ; ἔκανε κατακόκκινος ἀπ' τὸ θυμό, καὶ πολὺ πειραγμένος ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐπίμονο γέλιο.

— Δὲν σᾶς κοροϊδεύω, τοῦ ἀπάντησε μιὰ ψιλὴ φωνούλα, μὰ εἶναι τόσο ἀστεῖο, νὰ σᾶς ἀκούῃ κανεὶς καὶ νὰ σᾶς βλέπῃ ἀπὸ μιὰ τόση δὰ χαραμάδα στὸν τοῖχο, ἴσα-ἴσα δεξιὰ στὴν πόρτα.

Ὁ μικρὸς προσήλωσε τὴ ματιά του πάνω στὶς δυὸ σανίδες ποὺ ἀνάμεσά τους συνάντησε τὴ ματιὰ τῆς Νέλλης, ὅμοια, μ' ἕνα μπλὲ ζαφείρι, καθὼς σκέφτηκε τὴν ἴδια στιγμή.

— Τί κάνετε ἐδῶ πέρα ; τὴ ρώτησε.

—Ἄκουσα μουσική, καὶ σηκώθηκα ἀπ' τὸ κρεββάτι μου, γιὰ νὰ ἐξηγήσω τὴν ὕπαρξή της.

—Ἀκόμη στὸ κρεββάτι ; τεμπέλα! Ἔξω λάμπει ὁ ἥλιος, κι' ὅλος ὁ κόσμος χαίρεται. . . Δέκα κοντεύουνε πιά.

— Εἶμαι στὸ κρεββάτι μέρα καὶ νύχτα, ἀδιάκοπα γιατὶ αἰωνίως ὑποφέρω ἀπὸ μιὰ κακιὰ ἀρρώστεια ποὺ μὲ τρώει καὶ μὲ λειώνει. . .Ἕνας ξερὸς βήχας τὴν ἔκοψε στὴ μέση.

— Εἶναι περασμένος πολὺς καιρὸς τώρα ;

— Νὰ σᾶς πῶ δὲν θυμοῦμαι πιὰ καλά-καλά...

—Ὦ ! τί λυπηρό ! Πόσο σᾶς λυποῦμαι.

Κι' ἡ φωνὴ ἔγινε πάλι τρυφερή.

— Νοιώθετε λοιπὸν τὴ χαρά μου, ν' ἀκούω τὰ ὡραῖα σας αὐτὰ κομμάτια, ποὺ σοῦ δίνουν ὄρεξη νὰ κλαῖς χωρὶς νὰ ξέρῃς τὸ γιατί ; Πῆτε μου ὅμως τώρα, ἀπὸ ποῦ τὰ βγαζετε ;

— Μὰ ἀπὸ τὸ πιάνο μου. Καὶ τὸ μάτι τοῦ ἀγοριοῦ ἀκτινοβόλησε.

Ἦταν τόσο ὡραῖος, σφιγμένος μὲς στὴν πράσινη φορεσιά του, μὲ τὴν ἐλαφριὰ αὐτὴ δαντέλλα γύρω στὸ λαιμό, ὅπως κι' ἐκείνη ποὺ πλαισίωνε τὰ μαγικὰ χεράκια !

— Ποιὸς σᾶς ἔμαθε νὰ παίζετε τόσο ὡραῖα ; ρώτησε μὲ ἁπλότητα ἡ Νέλλη. Μήπως εἶναι κάνένας ἄγγελος ;

—Ὄχι, ὁ πατέρας μου.

—Ἀ ! ἔκανε ξανὰ ἡ Νέλλη.

—Ἐκεῖνος ποὺ μὲ πηγαίνει καὶ στὸ θέατρο στὴ συναυλία.

— Τί εἶναι ἡ συναυλία ;

— Τὸ κονσέρτο ; Εἶναι μιὰ μουσικὴ συνεδρίαση μέσα σ' ἕνα ἀπέραντο, κατάφωτο σαλόνι, ποὺ λάμπει σὰν ἀστέρι,καὶ ποὺ εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ ὄμορφες κυρίες καὶ κυρίους, ποὺ μὲ χειροκροτοῦν, μὲ χαϊδεύουν, καὶ μοῦ δίνουν ἕνα σωρὸ γλυκίσματα. Πόσο δὲν θὰ ἐπιθυμοῦσατε νᾶσαστε στὴ θέση μου ; ἔ ;

—Ἀ ! ὄχι ! . . Ὁ καθένας ἔχει τὴ ζωὴ ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ καλὸς Θεός. Δὲν θὰ ἤθελα νἀλλάξω. Νομίζω καμιὰ φορὰ πὼς εἶμαι ἄρρωστη ἐγώ, γιὰ νὰ εὐτυχοῦν περισσότερο τἄλλα παιδιά, γιὰ νὰ μποροῦν αὐτὰ νὰ παίζουν, νὰ τρέχουν, καὶ νὰ κόβουν λουλούδια. Καὶ τότε . . . ὅταν σκέπτομαι πὼς εἶμαι λίγο ἐγὼ ποὺ τοὺς δίνω αὐτό, νοιώθω πὼς εἶμαι πιὸ εὐτυχισμένη κι' ἀπ' αὐτά.

Ὁ συνομιλητής της, τὴν ἄκουγε ἐκστατικός. Ἡ μεγαλοψυχία, κι' ἡ αὐταπάρνηση τοῦ κοριτσιοῦ αὐτοῦ τοῦ τόσον καχεκτικοῦ καὶ χιλιοπονεμένου ἀπ' τὰ δεινὰ τῆς τύχης, γέννησε μὲς στὴν ποιητική του ψυχὴ τὴν ἐπιθυμία νὰ τῆς φανῇ χρήσιμος, εὐχάριστος σὲ κάτι τι. Προσπάθησε νὰ βρῇ πιὸ πρᾶγμα θὰ ἦταν ἐκεῖνο ποὺ θ' ἄφηνε αἴσθηση στὴ Νέλλη.

Λίγα λεπτὰ ἔμεινε σκεπτικός Δὲν πέρασε ὅμως πολλὴ ὥρα, ὅταν λάμποντας ἀπὸ χαρά, τῆς εἶπε :

—Ἀκοῦστε, Νέλλη, πρὶν φύγω μὲ τὸν πατέρα μου σὲ ἄλλες πόλεις, θὰ σᾶς παίξω μιὰ τελευταῖα μου ἔμπνευση ποὺ θὰ τῆς δώσω τ' ὄνομά σας, γιὰ νὰ σᾶς θυμᾶμαι πάντα. . .Ναί. . . Ναί. . . Προσέξτε καλὰ σ' αὐτό. Γιὰ πρώτη φορὰ θὰ τὴν παίξω μπροστὰ σὲ κάποιον. Κι' αὐτὸς ὁ κάποιος θἄστε σεῖς... Γι' ἀκοῦστε ;

Εὐθύς,τὰ μικρὰ χεράκια βάλθηκαν νὰ τρεμουλιάζουν ἁπαλά-αἰθέρια, περιτριγυρισμένα ἀπ' τὴν ἀραχνοῦφαντη δαντέλλα ποὺμοιαζε μ' ἀφρό, πάνω στὰ πλῆκτρα.

Γιὰ νὰ ἑτοιμαστῇ σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη χαρὰ ἡ Νέλλη, κουρασμένη κιόλας καθὼς ἦταν ἀπ' τὴν πολλὴ προσπάθεια ποὺ ἐπέβαλλε στὸν ἑαυτό της, ξαπλώθηκε στὸ κρεββάτι κι' ἔκλεισε τὰ μάτια γιὰ νὰ ὀνειρευτῇ.

Σὲ λίγο μιὰ ἔκφραση εὐτυχίας καὶ γαλήνης ζωγραφίστηκε στὸ χλωμὸ προσωπάκι καὶ φωτίστηκε τὸ λευκὸ μέτωπο, ὅπως ἡ αὐγὴ ροδίζει τὸ πρωϊνὸ χιόνι.

Ἡ μουσικὴ τὴν παρέσυρε στὰ γκρίζα κύματά της,πέρα ἀπὸ τὴ φυλακὴ τῆς κάμαράς της, πέρα κι' ἀπὸ τοὺς πόνους της... σ' ἕνα μέρος μαγικὸ πλάϊ στὴ θάλασσα . . . ὅπου βασιλιὰς ἦταν τὸ παιδὶ μὲ τὰ μαγικὰ χεράκια καὶ βασίλισσα αὐτή, αὐτὴ ἡ ἴδια ! . .

Μὰ αἴφνης τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἄνοιξε ἀπότομα ἡ πόρτα, καὶ παρουσιάστηκε ἡ στρυφνὴ μορφὴ τῆς θείας της.

Πάνω ἀπὸ τὶς ἀργυρωπὲς νότες σηκώθηκε διαπεραστικὴ ἡ φωνή της.

— Νέλλη, ἔ ! Νέλλη, σοῦφερα τὸ γάλα σου. Ἄργησα κιόλας,κάνε γλήγορα, τὸ ξέρεις καλὰ πὼς δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ χάσιμο.

Μὴ λαβαίνοντας ὅμως ἀπάντηση πλησίασε πρὸς τὸ κρεββάτι της.

— Νᾶτα μας τώρα ποὺ ἡ δεσποινίς ἀπὸ δῶ ἔπεσε σὲ ὕπνον ἐλαφρὸν κι' εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ περιμένω τὴν καλή της θέληση γιὰ νὰ ξυπνήσῃ... Ἂν καὶ στὴ διπλανὴ κάμαρα ὁ μικρὸς αὐτὸς διαβολεμένος Μόζαρτ, κάνει τέτοιο θόρυβο μὲ τὴ μουσική του. . .

(Ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ) ΚΑΛΛΙΟΠΗ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΣΕ ΛΕΥΚΩΜΑ ΦΙΛΟΥ

Μπροστὰ μπροστὰ τοὺς στίχους μου,
Λουλούδι δίχως μύρο,
Στοὺς βάζω καθὼς βάζουνε
Σὲ μπουκετάκι γύρω
Λίγο κισσό, λίγο κισσό.

Δὲν ξέρει ἡ φιλία μου
Στὸ στόμα νἀνεβαίνῃ,
Ξέρει μονάχα ὅπου δοθῇ
Παντοτινὰ νὰ μένῃ,
Σὰν τὸν κισσό, σὰν τὸν κισσό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΠΟΥΛ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΡΟΧΘΕΣ ἔμαθα πὼς πέθανε καί, σᾶς βεβαιῶ, λυπήθηκα σὰ νἄκουγα τὸ θάνατο ἀνθρώπου. Κι' ἀλήθεια, σὰν ἄνθρωπος ἦταν ὁ σκύλος Μπούλ. Τὸν εἶχε ὁ γνωστὸς τενόρος τοῦ Μελοδράματος κ. Πετρόπουλος, καὶ μιὰ φορὰ ποὺ ἔκανε μάθημα τῆς κόρης μου, τὸν ἔφερνε μαζί του στὸ σπίτι. Ἔτσι ἔκαμα τὴ γνωριμιά του. Εἶχε μιὰ κάτασπρη φουντωτὴ γούνα ποὺ μοῦ ἄρεσε — ράτσα «Λουλοῦ - Γκριφόν» —μιὰ ἐξυπνότατη μουρίτσα,δυὸ ζωηρότατα μαῦρα μάτια — κι' αὐτὰ ὅλα μᾶρεσαν — κι' ἕνα δυνατό, διάτορο κι' αἰφνιδιαστικὸ πάντα γαύγισμα ποὺ μ' ἐνωχλοῦσε. Ἀλλὰ τὰ ἔκτακτα προτερήματα τοῦ Μπούλ μ' ἔκαμαν νἀνέχουμαι καὶ τὸ γαύγισμά του, νὰ τοῦ συγχωρῶ ἀκόμη καὶ τὸν πανικὸ ποὺ προξενοῦσε στὴ γάτα μου, κι' ὅταν ὁ κ. Πετρόπουλος ἐρχόταν κάποτε μόνος, νὰ τὸν ρωτῶ : «Ποῦ εἶναι ὁ Μπούλ ; γιατὶ δὲν τὸν φέρατε ;»

Μὰ ἦταν τόσο ἔξυπνος, ποὺ μόνο δὲ μιλοῦσε. Ἢ νὰ πῶ καλύτερα μιλοῦσε μόνο μὲ τὰ φοβερὰ ἐκεῖνα γαυγίσματα ποὺ τράνταζαν τὸ σπίτι, καὶ ποὺ τὸ καθένα εἶχε τὸ λόγο του καὶ τὴ σημασία του. Γιατὶ καταλάβαινε ὅ,τι γινόταν, ὅ,τι λεγόταν γύρω του, καὶ γαύγιζε . . . ἀνάλογα. Ἄξαφνα ὁ κύριός του μᾶς ἔλεγε σιγὰ καὶ χωρὶς νὰ τὸν κοιτάζῃ :

—Ἐγὼ τώρα θὰ φύγω καὶ θὰ σᾶς τὸν ἀφήσω ἐδῶ.— Γάβ ! ἀπαντοῦσε μὲ θυμὸ ὁ Μπούλ, ποὺ αὐτὸ δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου.

Τοῦ ἔφερναν κάτι φαγώσιμο καὶ τὸ ἄφηναν στὸ τραπέζι. Ὁ Μπουὶ καταλάβαινε πὼς ἦταν γι' αὐτὸν καὶ κουνοῦσε τὴν οὐρά του, περιμένοντας νὰ τοῦ τὸ προσφέρουν. Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸν πειράξῃ, ὁ κύριός του τοῦ ἔλεγε : — Θὰ σοῦ τὸ φάῃ ἡ Κάκια. — Γάβ ! ἀμέσως ὁ Μπούλ.

Μοῦ ἔκαν' ἐντύπωση ποὺ καταλάβαινε πὼς λέγαμε γι' αὐτὸν κι' ὅταν στὴν ὁμιλία δὲν ἀναφέραμε καθόλου τὄνομά του :—Μᾶς τὸν ἀφήνετε ἐδῶ, κύριε Πετρόπουλε ; — Εὐχαρίστως, ἂν τὸν θέλετε. . .— Γάβ ! γάβ! γάβ! (δηλαδὴ τρία ὄχι).

Ὁ κύριός του τοῦ ἔλεγε:— Τώρα θὰ πᾶς μέσα κι' ὁ μπάρμπας θὰ σοῦ δώσῃ γλυκό. — Γάβ ! μὲ χαρὰ ὁ Μπούλ.

Κι' ἐρχόταν ἴσια στὸ γραφεῖο μου καὶ στεκόταν μπροστά μου κοιτάζοντάς με μὲ τἀνθρώπινα μάτια του καὶ κουνώντας τὴν οὐρά του.

Κάποτε εἶδα καὶ τοῦτο. Καθόμαστε στὸ καφενεῖο τῆς πλατείας, μαζί μας κι' ὁ κ. Πετρόπουλος μὲ τὸ σκύλο του. Μιὰ στιγμή, σηκώθηκε καὶ τοῦ εἶπε :— Μπούλ, ἐσὺ θὰ καθήσῃς ἐδῶ, νὰ μοῦ φυλᾷς τὴν καρέκλα. Ἐγὼ θὰ πάω στὸ περίπτερο νὰ πάρω τσιγάρα καὶ θὰ γυρίσω. Θὰ γυρίσω, ἀκοῦς ;— Γάβ! (ναί).

Κι' ὁ Μποὺλ καθόταν στὴν καρέκλα τοῦ κυρίου του, ἡσυχώτατος πὼς δὲν θὰ τὸν ἄφηνε καὶ τὸν παρακολουθοῦσε μὲ τὰ μάτια, ὥς νὰ πάῃ στὸ περίπτερο, νὰ πάρῃ τὰ τσιγάρα του καὶ νὰ γυρίσῃ. . .

Ἀλλὰ περισσότερο μὲ συγκινοῦσε ἡ ἀγάπη, ἡ λατρεία, ποὺ εἶχαν μεταξύ τους ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ σκύλος. Ὁ Μπούλ, δέκα ὁλάκερα χρόνια ἦταν ἀφοσιωμένος στὸν κύριό του,ὅσο ἀφοσιώνουνται συνήθως οἱ σκύλοι· μὰ κι' ὁ κ. Πετρόπουλος στὸν Μπούλ, ὅσο δὲν ἀφοσιώνουνται συνήθως οἱ ἄνθρωποι . . . Ἔκανε γι' αὐτὸν τὶς μεγαλύτερες θυσίες, ἀφοῦ τοῦ ἐθυσίαζε κάποτε κι' αὐτὴ τὴν τέχνη του. Γιατὶ ὁ Μπούλ, ὅταν ὁ κύριός του τραγουδοῦσε, ὑπέφερε πολύ, γρύλλιζε, ἔκλαιγε καὶ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νομίζοντας πὼς τὸν εἶχε βρεῖ κανένα κακό. Καὶ γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃ ἔτσι ὁ σκύλος του, ὁ τενόρος ἔκοβε τὸ γύμνασμά του στὴ μέση καὶ παίρνοντας στὴν ἀγκαλιά του τὸ σκύλο, τὸν ἐχάϊδευε μὲ συγκίνηση καὶ τοῦ ἔλεγε :

— Μωρὲ κουτό, τί νομίζεις ; πὼς μ' ἔπιασε πόνος καὶ ξεφωνίζω ; . . Ἄσε με νὰ βγάλουμε καὶ τὸ ψωμί μας. Μ' αὐτὸ τὸ τραγούδι ζοῦμε, κουτέ !

Κι' αὐτὸ καθεμέρα. Ἔχει, βλέπετε, τὰ ὅριά της κι' ἡ ἐξυπνάδα τῶν σκύλων, ὅπως δὰ καὶ τῶν ἀνθρώπων. Καὶ νὰ ποὺ ὁ ἐξυπνότατος αὐτὸς Μπούλ, ποὺ τὰ καταλάβαινε ὅλα,δὲν εἶχε καταλάβει τόσα χρόνια, πὼς μὲ τὶς φωνὲς ποὺ ἔβγαζε ὁ κύριός του, ἔβγαζαν κι' οἱ δυὸ τὸ ψωμί τους.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

1.

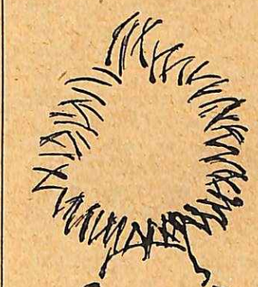

Εἶναι παλιός σας γνώριμος ὁ Κωστάκης. Ὅσοι παίρνατε «Διάπλασι» καὶ πέρσυ, θὰ θυμᾶστε βέβαια αὐτὸ τὸ παράξενο παιδί, ποὺ εἶχε τὸ ἰδίωμα πότε νὰ θέλῃ ὅ,τι ἔπρεπε νὰ μὴ θέλῃ, καὶ πότε νὰ μὴ θέλῃ ὅ,τι ἔπρεπε νὰ θέλῃ. Πολλὲς φασαρίες καὶ περιπέτειες, πολλὰ παθήματα τοῦ προξένησε τὸ ἐλάττωμα αὐτό· μὰ κανένα δὲν τοῦ ἔγινε μάθημα γιὰ νὰ τὸ κόψῃ. Κι' ἐξακολουθεῖ πότε νὰ θέλῃ ἕνα κακὸ καὶ πότε νὰ μὴ θέλῃ ἕνα καλό, μ' ἐπιμονή, καὶ πεῖσμα σὰ μουλάρι. Μὰ γι' αὐτὸ ἐξακολουθεῖ καὶ νὰ παθαίνῃ πολλά. . .

Τώρα, παραδείγματος χάρη, δὲ θέλει νὰ πάῃ στὸν κουρέα. Κι' ἔχει κάτι μαλλοῦρες, πυκνές, ἄταχτες, μπερδεμένες, Θέ μου φύλαγε !. . Μωρὲ καλέ, μωρὲ κακέ, πήγαινε στὸν κ. Ψαλλίδα νὰ σοῦ κόψῃ τὰ μαλλιά, νὰ ξαλαφρώσῃς, νἀνθρωπευτῇς. Ὁ Κωστάκης τίποτα ! Ὁ κουρέας εἶναι ὁ μεγάλος του ἐχθρός. Οὔτε ζωγραφιστὸ δὲν θέλει νὰ τὸν βλέπῃ. Κι' ὅταν περνᾷ κατὰ τύχη ἀπὸ τὸ κουρεῖο του, ἀλλάζει πεζοδρόμιο.

Θἀπορῆτε : Γιατὶ αὐτό ; Τόσο πιὰ ἐνοχλεῖ, τόσο πονάει τὸ κόψιμο τῶν μαλλιῶν, ποὺ νὰ μὴν ἐννοῇ μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸ ὑποστῇ ὁ Κωστάκης, παρὰ προτιμᾷ νὰ γυρίζῃ μὲ τὶς μαλλοῦρες ἐκεῖνες ποὺ τὸν βαραίνουν, τὸν ἀσχημίζουν καὶ πραγματικῶς τὸν πονοῦν ὅταν δοκιμάζῃ νὰ τὶς χτενίσῃ ; Νὰ σᾶς ἐξηγήσω :

Μιὰ μέρα, πρὸ καιροῦ, εἶχε πάει στὸ κουρεῖο· ὁ κ Ψαλλίδας ποὺ εἶχε κέφι, θέλησε λιγάκι νἀστειευθῇ μαζί του καὶ τοῦ εἶπε δυνατά :

—Ὁ κύριος ἐπιθυμεῖ νὰ τοῦ ξυρίσω τὰ γένεια ; Μήπως καὶ τὸ μουστάκι ;

Ὁ Κωστάκης κοκκίνησε καὶ κατσούφιασε. Τὸ πῆρε γιὰ μεγάλη κοροϊδεία, προπάντων ἐπειδὴ γέλασαν οἱ ἄλλοι ποὺ ἦταν ἐκεῖνη τὴν ὥρα στὸ κουρεῖο. Δὲν εἶπε τίποτα ὡστόσο, μιὰ κι' εἶχε πάει ντράπηκε

νὰ φύγῃ καὶ κάθησε νὰ τοῦ κόψῃ τὰ μαλλιὰ ὁ κοροϊδευτής του. Μ' ἀπὸ τότε δὲν ξαναπάτησε. Κι' ὁρκίσθηκε νὰ μὴν ξαναπατήσῃ παρὰ μόνο ὅταν θὰ ἔβγαζε γένεια καὶ μουστάκια. Καὶ θἄλεγε στὸν κουρέα μὲ περηφάνεια:

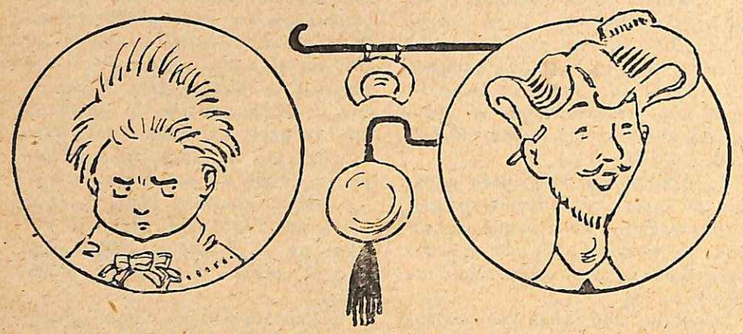

— Μάλιστα, κύριε Ψαλλίδα, ἐπιθυμῶ νὰ μὲ ξουρίσετε. Καὶ γένεια, παρακαλῶ, καὶ μουστάκια!

Ἐκδίκηση μιὰ φορὰ κι' ἱκανοποίηση, ἔ; . . Μὰ πότε; Τὸ πρόσωπο τοῦ Κωστάκη ἦταν γουλί. Οὔτε ἴχνος ἀκόμα ἀπὸ γένεια, οὔτε ὑποψία ἀπὸ μουστάκι. Ὡστόσο δέν ἐννοοῦσε νὰ πάῃ στὸ κουρεῖο ποὺ νὰ τὸν ἔκαναν χρυσό. Κι' ὅ καιρὸς περνοῦσε, κι' οἱ μαλλούρες ἐθέριευαν. Τί θὰ γινόταν;

(*Ἀκολουθεῖ*) **Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ**

ΤΑ ΠΑΛΑΤΙΑ ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΜΠΑΝΕΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ἕνας βασιλιὰς ἑτοιμαζόταν γιὰ πόλεμο κι' ἕνα μῆνα πρὶν φύγῃ ἔχτισε γιὰ τὶς τρεῖς του κόρες τρία μικρούτσικα παλατάκια καὶ τοὺς εἶπε:

—Ἀφοῦ ἡ μάννα σας πέθανε καὶ ὁ πατέρας σας φεύγει κι' ἀφοῦ ἔχετε περάσει κι' οἱ τρεῖς σας τὰ εἴκοσι, μπορεῖτε νὰ ζήσετε χώρια λίγον καιρό, νοικοκυράδες στὰ παλάτια σας, νὰ συνηθίσετε ἡ καθεμιὰ μονάχη νὰ διευθύνῃ τὶς δοῦλες της καὶ τὸ σπιτικό της. Ἅμα γυρίσω θὰ πάρω τὴ μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς σας μαζὶ σὲ ταξίδι μεγάλο, στὸ γύρο τοῦ κόσμου.

—Ἀχ, τί χαρά, φωνάξανε κι' οἱ τρεῖς μαζί. Μὰ γιατὶ ὄχι καὶ τὶς τρεῖς; Ποιὰ θὰ διαλέξῃς ἀπ' ὅλες; Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο;

Μὰ ὁ βασιλιὰς δὲν ἔδωσε ἀπάντησῃ.

Οἱ τρεῖς ἀδελφὲς καμαρώνανε ποὺ ἔγιναν νοικοκυράδες. Τὰ παλατάκια τους ἦταν καὶ τὰ τρία στρωμένα μὲ γαλάζια χαλιὰ καὶ πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ καθενὸς ἦταν μιὰ καμπανίτσα ποὺ χτυποῦσε κάθε αὐγὴ χαρούμενα.

— Τί ὡραῖα ποὺ εἶναι νὰ νοιώθῃ κανεὶς πὼς εἶναι ἀφέντης, ἐλεύθερος, πὼς ἐξουσιάζει τὸν ἑαυτό του! Σὰν ψέμα μοῦ φαίνεται πὼς ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ κάνω στὸ σπίτι μου ὅ,τι μ' ἀρέσει, εἶπε ἡ πρώτη κόρη ποὺ δὲν ἦταν καὶ τόσο μυαλωμένη.

— Καὶ τί σκοπεύεις νὰ κάνῃς; ρώτησε ἡ μικρή.

— Νά, πρῶτ' ἀπ' ὅλα θὰ κοιτάξω νὰ μὴν ξοδεύω οὔτε τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ λεφτὰ ποὺ μοῦ ἄφησε ὁ πατέρας. Οἱ δοῦλες δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τραπεζώνουνται δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα. Τὸ βράδυ, μονάχα ἐγὼ θὰ τρώω. Ἐκεῖνες τὶς φθάνει τὸ μεσημεριανό.

—Ἐγὼ πάλι, εἶπε ἡ δεύτερη, ἔχω ἄλλον καϋμό. Ὅλους τοὺς φίλους καὶ τοὺς θείους καὶ τὰ ξαδέρφια ποὺ ἀγαπάει ὁ πατέρας θὰ τοὺς διώξω ἀπ' τὸ παλάτι μας καὶ θὰ κάνω γνωριμίες μὲ τὸν κόσμο ποὺ μ' ἀρέσει ἐμένα.

— Εἶμαι μικρότερη στὰ χρόνια, εἶπε δειλὰ ἡ τρίτη, μὰ σᾶς λέω γιὰ τὸ καλό σας, νὰ μὴν κάνετε τίποτε ἀπ' αὐτὰ ποὺ συλλογιζόσαστε. Ἐγὼ θὰ ζῶ, σὰν νὰ ἔχω πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου νύχτα μέρα τὸν πατέρα μας. Ὅπου κι' ἂν σταθῶ κι' ὅ,τι κι' ἂν κάνω θὰ ρωτιέμαι πρῶτα: Τοῦ ἀρέσει τοῦ πατέρα μου αὐτό;

Οἱ ἄλλες τὴν κορόϊδεψαν καὶ δὲν ἀκολούθησαν τὴ συμβουλή της.

Καὶ κάτι παράξενο ἔγινε τότε: Τὰ γαλάζια χαλιὰ τῶν παλατιῶν τους σκοτείνιασαν, ἔγιναν πρῶτα σταχτερὰ κι' ὕστερα μαῦρα, πίσσα. Οἱ καμπανίτσες, ποὺ χτυπούσανε χαρούμενα τὸ πρωΐ, ἔπαψαν σιγὰ σιγὰ νὰ χαιρετίζουν τὸν ἥλιο.

Στὸ παλατάκι ὅμως τῆς μικρῆς τὰ χαλιὰ ἦταν πάντα γαλάζια κι' ἡ καμπανίτσα τραγουδοῦσε πρωΐ - πρωΐ μαζὶ μὲ τὰ πουλιὰ χίλιους χαρούμενους σκοπούς.

Σὰν γύρισε ἀπ' τὸν πόλεμο ὁ βασιλιὰς καὶ πῆγε στὰ παλάτια τῶν κοριτσιῶν του, σήκωσε στὸ τραπέζι τὸ ποτήρι μὲ τὸ κρασὶ γιὰ νὰ πιῇ στὴν ὑγειὰ τῆς μικρῆς.

—Ἐσὺ τίμησες τ' ὄνομά μου, ἐσὺ θἄρθῃς μαζί μου στὸ ταξίδι, εἶπε.

Τότε οἱ δυὸ ἄλλες ντροπιαστήκανε καὶ ἔνοιωσαν βαθειὰ μετάνοια. Μόλις ἐχύσανε τὰ πρῶτα δάκρυα γιὰ τὰ φταιξίματά τους, εὐθὺς τὰ χαλιὰ ἄρχισαν νὰ ξεμαυρίζουν καὶ οἱ καμπανίτσες νὰ ξανακτυποῦν δειλά δειλά.

— Κοιτάξτε, σὰν γυρίσουμε νὰ σᾶς βροῦμε ὁλότελα καλὲς καὶ μετανοιωμένες, φώναξε ὁ πατέρας τους κι' ἑτοιμάστηκε νὰ φύγῃ μὲ τὴ μικρὴ γιὰ τὸν γύρο τοῦ κόσμου. Μὰ ἡ μικρὴ τὸν παρακάλεσε νὰ περιμένουνε ὥσπου νὰ δεῖξουν οἱ καμπάνες καὶ τὰ χαλιὰ πὼς οἱ ἀδελφὲς εἶχαν μετανοιώσει ἐντελῶς. Ἔτσι κι' ἔγινε κι' ὕστερα ξεκινήσανε ὅλοι μαζὶ γιὰ νὰ ἰδοῦνε πολιτεῖες ἄγνωστες, χῶρες θαμμένες στὰ χιόνια, χῶρες ποὺ τὰ σπίτια τους ἄγγιζαν τὸν οὐρανὸ καὶ ἄλλες ποὺ οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν ἀντάμα μὲ τ' ἀρνάκια τους στὰ πράσινα λειβάδια.

Καὶ πίσω, στὴν πολιτεία τοῦ βασιλιᾶ μὲ τὶς τρεῖς κόρες, ἀχολογοῦσαν κάθε πρωΐ πάνω ἀπ' τὰ μικρὰ παλατάκια οἱ καμπάνες, ποὺ χαιρετοῦσαν τὸ ξημέρωμα καὶ γιόρταζαν τὴν ἀρετή.

Δέφνερ: «Ἕλλην. Παραμύθια»

Διασκευὴ ΕΙΡΗΝΗ Σ. ΓΑΛΑΝΟΥ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΕΙΜΑΙ Η ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ;

Κάποιος τσοπάνης, μεσόκοπος στὰ χρόνια, ἦταν ἀγαθὸς σὰν πρόβατο. Μιὰ ἡμέρα ποὺ τὰ δυό του παιδιὰ ὡδήγησαν τὸ κοπάδι στὴ βοσκὴ καὶ ἔμεινε μόνος στὴ στάνη, ἔρριξε μέσα σὲ μιὰ σακκούλα πηγμένο γιαούρτι νὰ στραγγίσῃ, γιὰ νὰ τὸ φιλέψῃ στὸν κουμπάρο του.

Κοντὰ τὸ μεσημέρι, τοῦ πῆγε ἡ γυναῖκα του μαγειρευτὸ φαΐ καὶ μιὰ τσότρα μὲ κρασί—γλυκότσουχτο κοκκινέλι,—ὥς μιάμισι ὀκά· μὲ μιὰ τέτοια, περνοῦσε ὁ Παναής—αὐτὸ ἦταν τὄνομά του—τρεῖς ἡμέρες.

Σὲ λίγο ἐπῆρε τὸ φαΐ, τὸ κρασὶ καὶ τὸ γιαούρτι, τράβηξε μακρυὰ ἀπὸ τὴ στάνη ὥς πενῆντα μέτρα καὶ σταμάτησε μπρὸς σ' ἕνα μεγάλο πεῦκο, ἐκρέμασε σὲ κάποιο γερὸ κλωνάρι τὴ σακκούλα κι' ἐκάθησε κάτω ἀπὸ τὴ σκιά του.

Ἐκεῖ, στρώθηκε στὸ φαΐ, ποὺ τὸ βρῆκε πολὺ νόστιμο κι' ὅπως ἦταν πατημένο στὸ ἁλάτι καὶ στὸ πιπέρι, τοῦκαιγε τὸ λαρύγγι καὶ γιὰ νὰ δροσίζεται ἔπαιρνε κάθε φορὰ τὴν τσότρα καὶ κατέβαζε ἀρκετό, κι' ὥς ποὺ

ν' ἀποφάγῃ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, τὸ εἶχε πιεῖ ὅλο.

Ζαλισμένος ἀπὸ τὸ πολὺ κρασί, ἔνοιωσε πὼς τοῦ ἔκλεινε τὰ μάτια ἕνας γλυκὸς ὕπνος, συλλογίστηκε ὅμως καὶ τὴ σακκούλα μὲ τὸ γιαούρτι μὴν περνοῦσε κανένας, καθὼς θὰ κοιμόταν καὶ τοῦ τὴν ἔπαιρνε κι' ἀποφάσισε νὰ ξαπλωθῇ κάτω ἀπ' αὐτή, γιὰ νὰ στάζουν οἱ σταλαγματιές της κοντὰ στὸ κεφάλι του.

Ἔτσι, νόμιζε πὼς ἂν κανένας τὴν ξεκρεμοῦσε, αὐτὸς μὲ τὸ νὰ μὴν ἀκούῃ πιὰ τὶς σταλίδες θὰ ξυπνοῦσε.

Ἀποκοιμήθηκε ὅμως βαρειὰ καὶ δὲν πῆρε εἴδηση δύο περαστικούς, ποὺ καθὼς τὸν βρῆκαν βυθισμένο στὸν ὕπνο καὶ γνώριζαν πόσο ἀγαθὸς ἦταν, γιὰ νὰ γελάσουν μαζί του, πήρανε τὸ γιαούρτι καὶ τοῦ ξύρισαν καὶ τὰ γένεια.

Ὅταν μὲ τὸ βούτημα τοῦ ἥλιου, ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ δὲν εἶδε τὴ σακκούλα νὰ κρέμεται ἀπὸ πάνω του, ἀναπήδησε ξεφωνίζοντας:

— Πῶ! πῶ! τί ἔπαθα, μοῦ κλέψανε τὸ γιαούρτι, κι' ἀμέσως ἔκανε μὲ τὰ χέρια νὰ τραβήξῃ τὰ γένεια του γιὰ τὸ πάθημά του ἅμα ὅμως εἶδε πὼς ἦταν καὶ ξουρισμένος, σάστισε καὶ εἶπε μ' ἀπελπισία:

—Ἔλα Χριστὲ καὶ Παναγιά! Κι' ἄλλο κακὸ μὲ βρῆκε, εἶμαι ἢ δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ Παναής;! μὰ κι' ἂν εἶμαι ποῦν' τὰ γένεια μου;! Τώρα καὶ νὰ θέλω νὰ πάω στὴ στάνη θὰ μὲ κομματιάσουν τὰ σκυλιά μου γιατὶ δὲν θὰ μὲ γνωρίζουν δίχως γένεια!!!

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἡ γυφτοπούλα ἔκανε τὶς δουλειὲς ποὺ τὴν πρόσταζαν, μὰ ἀπὸ μέσα της ἔτριζε τὰ δόντια. Ὅλη ἡ προθυμία της ἐξαφανίστηκε σὰν σύννεφο ποὺ τὸ συνεπαίρνει ὁ ἄνεμος καὶ μιὰ μονάχα ἐπιθυμία εἶχε τώρα: πῶς νὰ στενοχωρῇ τὴν κυρία της καὶ νὰ τῆς κάνῃ πείσματα.

Ἡ Βούλα τὴν φώναζε νὰ παίξουν:

—Ἔλα, Μαριὰ νὰ παίξουμε. Ἔλα νὰ μοῦ ράψῃς τὸ φόρεμα τῆς κούκλας μου.

Ἡ γυφτοπούλα τῆς ἀπαντοῦσε ἀπότομα:

— Δὲν ἀδειάζω!

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἂν ἤθελε ἡ γυφτοπούλα μποροῦσε νὰ βρῇ καιρὸ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴ μικρή, μὰ προτιμοῦσε νὰ μὴν παίξῃ οὔτε αὐτή, παρὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴ Βούλα καὶ μ'αὐτὸ τὸν τρόπο ἐκδικόταν τὴν κυρά της.

— Μητέρα, φώναζε ἡ Βούλα, μητέρα, ἡ Μαριὰ δὲν θέλει νὰ παίξουμε. Πῆτε της νἄρθῃ νὰ μοῦ πῇ ἕνα παραμύθι.

Ἡ κυρὰ Σπύραινα τότε, ποὺ δὲν χαλοῦσε χατήρι τῆς κόρης της, ἔλεγε στὴ γυφτοπούλα:

— Μαρά, ἔλα γρήγορα καὶ κάνε ὅ,τι σοῦ λέει ἡ Βούλα.

Ἡ Μαριὰ πεισμάτωνε, δυστροποῦσε κι' ἔτσι δυσαρεστοῦσε καὶ τὴν μητέρα καὶ τὴν κόρη κι' ἔκανε κάθε μέρα καὶ πιὸ πολλοὺς ἐχθρούς. Καὶ δὲν εἶχε δὰ καὶ λίγους.

Ὁ κὺρ Σπύρος κι' ὁ γιός του ἔμεναν οὐδέτεροι, γιατὶ δὲν εἶχαν κιόλας νὰ τὴν προστάξουν τίποτε ἀπ' εὐθείας. Ἡ ὁμορφη ἀλλὰ τεμπέλα Ἀννέτα, ποὺ ἡ κυρὰ Σπύραινα τὴ μάλωνε πάντα γιὰ τὴν τεμπελιά της, προσπαθοῦσε νὰ φορτώσῃ ὅλες τὶς δικές της δουλειὲς στὴ ράχη τῆς μικρῆς ὑπηρέτριας· μὰ ἐπειδὴ ἡ γυφτοπούλα δὲν ἐννοοῦσε νὰ πάρῃ ἐπάνω της καὶ τῶν ἄλλων τὶς δουλειές, προκάλεσε τὴν ἔχθρα τῆς Ἀννέτας, ποὺ γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴ γυφτοπούλα καραδοκοῦσε νὰ τὴν πετύχῃ κάποτε νὰ κάνῃ κανένα λάθος.

Ὁ Μῆτσος, οὔτε σκέφθηκε ποτέ του νὰ τὴν πειράξῃ, μὰ αὐτή, σὰν πειρασμὸς ποὺ ἦταν, τὸν πείραζε ἀδιάκοπα καὶ τὸν ἔλεγε βαρυκέφαλο καὶ φοβητσιάρη καὶ τὸν κοροϊδευε ποὺ τὸ πρόσωπό του ἦταν κόκκινο σὰν παντζάρι καὶ ὁλοστρόγγυλο. Ὁ κακομοίρης ὁ Μῆτσος πληγωνόταν κατάκαρδα γιατὶ θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του ὄμορφον καὶ καλοκαμωμένο. Γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ λοιπὸν ἔβαζε τὴν Χοντροκατερίνα νὰ φορτώνῃ τὴ γυφτοπούλα μ' ὅσες δουλειὲς δὲν τῆς ἄρεσαν αὐτῆς. Μὰ καὶ ποιὰ δουλειὰ ἄρεσε τῆς Χοντροκατερίνας; Βρῆκε λοιπὸν περίφημη τὴ συμβουλὴ τοῦ Μήτσου καὶ ἔστελνε τὴ Γυφτοπούλα στὴ βρύσῃ γιὰ νερό, τῆς ἔδινε νὰ σχίζῃ ξύλα, νὰ καθαρίζῃ τοὺς τεντζερέδες καὶ τὰ καζάνια ποὺ ἦταν τόσο μεγάλα ὥστε μέσα σ' αὐτὰ μποροῦσε νὰ χωρέσῃ ὁλόκληρη. Ἂν προσθέσετε τώρα σ' ὅλα αὐτὰ καὶ τὶς λεπτὲς ἐργασίες ποὺ ἡ κυρὰ Σπύραινα προτιμοῦσε νὰ τὶς κάνῃ ἡ Μαριὰ κι' ὄχι κανένας ἄλλος, μπορεῖτε νὰ κρίνετε ἂν δούλευε ἡ γυφτοπούλα καὶ ἂν τεμπέλιαζε ἡ Χοντροκατερίνα.

Ἔτσι εἶχαν περάσει δυὸ μῆνες ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ γυφτοπούλα μπῆκε στὸ σπίτι τοῦ κὺρ Σπύρου Φαρῆ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, 12 Δεκεμβρίου, ἦταν ἡ γιορτὴ τοῦ κὺρ-Σπύρου. Ἀπὸ τὴν παραμονὴ εἶχαν γίνει μεγάλες ἑτοιμασίες, τὸ σπίτι εἶχε καθαριστεῖ, καὶ ὅλα ἦταν ἕτοιμα γιὰ νὰ δεχθοῦν τὶς ἐπισκέψεις. Ἀπὸ τὰ γύρω χωριὰ εἶχαν ἔρθει πολλοὶ χωριανοὶ καὶ χαιρέτισαν τὸν κὺρ-Σπύρο κι' εὐχήθηκαν στὴν κυρά-Σπύραινα «νὰ τῆς ζήσῃ ὁ ἄρχοντάς της καὶ τ' ἀρχοντόπουλά της».

Τὸ βράδυ μαζεύτηκαν στοῦ κὺρ-Σπύρου μερικὲς φιλικὲς οἰκογένειες γιὰ νὰ διασκεδάσουν μαζί τους καὶ ν' ἀκούσουν κι' ἕνα γέρο τραγουδιστὴ ποὺ ἔτυχε νὰ εἶναι περαστικὸς ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ ποὺ ὁ κὺρ-Σπύρος τὸν εἶχε παρακαλέσει νὰ ἔρθῃ ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ σπίτι του γιὰ νὰ τραγουδήσῃ. Ὁ γερο-τραγουδιστὴς ἀφοῦ κάπνισε μιὰ δυὸ πίπες, πῆρε τὴν κιθάρα του στὸ χέρι καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδάῃ διάφορα ὡραῖα τραγούδια.

Ὅλοι τὸν ἄκουγαν μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους ἡ γυφτοπούλα, ποὺ στεκόταν κοντὰ στὴν πόρτα καὶ βρισκόταν στὸν παράδεισο. Ὅσα τσιγγάνικα τραγούδια ἤξερε, ὅλα ἤρθαν στὸ νοῦ της, χαιρόταν ἡ ψυχή της καὶ παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ κρατήσῃ ἐκείνη ἡ ὡραία βραδυὰ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο. Στὸ τέλος ξεχάστηκε καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδάῃ κι' αὐτὴ μαζὶ μὲ τὸ γέρο τραγουδιστή, συνοδεύοντας τὰ τραγούδια του μὲ τὴ γλυκειὰ κι' εὐλύγιστη φωνή της, στὴν ἀρχὴ σιγανά, ὕστερα ὅμως ὑψώνοντας τὴ φωνή της δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ. Ὅταν ὁ γέρο τραγουδιστής, τέλειωσε τὸ τραγούδι του ἔβαλε δίπλα του τὴν κιθάρα του κι' εἶπε στὴ γυφτοπούλα βαθειὰ συγκινημένος.

— Φωνὴ ἀγγελική, σωστὸ ἀηδονάκι. Δὲν ξέρεις, κορίτσι μου, νὰ μᾶς πῇς κανένα τραγούδι, νὰ ξεκουραστῶ κι' ἐγὼ τὸ γεροντάκι;

Ἡ γυφτοπούλα χαμογέλασε θριαμβευτικά, καὶ πῆρε τὴν κιθάρα στὰ χέρια της. Ἤξερε νὰ κιθαρίζῃ ὅπως ὅλοι οἱ ἀτσίγγανοι, δηλαδὴ χτυποῦσε ἐλαφρὰ τὶς χορδὲς μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ χεριοῦ της κι' ἔτσι συνώδευε τὸ τραγούδι της. Στάθηκε λοιπὸν ὀρθὴ καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδάῃ ἕνα τσιγγάνικο τραγούδι μὲ ἀλλόκοτη καὶ παράξενη μελωδία, ἀπ' αὐτὰ ποὺ ὅταν τ' ἄκουγε ἡ Ἐμορφία φοβόταν. Οἱ κατάμαυρες πλεξίδες της δεμένες μὲ κόκκινες κορδέλλες κουνιόντουσαν στὴν πλάτη της ζωηρά, καὶ τὰ μαῦρα ματια της γυάλιζαν σὰν κάρβουνα, ἐνῶ τὰ δόντια της ἄστραφταν κάτασπρα.

Ὅσο τραγουδοῦσε ἡ Μαριὰ ὁ Μῆτσος στεκόταν πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ τὴν ἔβλεπε μὲ τρομάρα γιατὶ θυμόταν ἐκεῖνο τὸ νυχτερινὸ ταξίδι, ποὺ αὐτὸς ἔτρεμε ἀπὸ τὸ φόβο του καὶ ἐκείνη καθόταν ψύχραιμη στὴ θέση της. Καὶ τώρα πάλι φοβόταν νὰ γυρίση καὶ νὰ κοιτάξη πίσω του, μήπως καὶ ἰδῆ νὰ ξεπροβαίνη κανένα μαῦρο φάντασμα, γιατὶ τὸ τραγούδι τῆς γυφτοπούλας τοῦ φαινόταν δαιμονικὸ καὶ φοβόταν πῶς θὰ εἶχαν μαζευτεῖ ὅλοι οἱ σατανάδες γιὰ νὰ τὸ ἀκούσουν. Ἔνοιωθε λοιπὸν ὁ δόλιος ὁ Μῆτσος ἀνατριχίλες, σὰν νὰ τοῦ ἔρριχναν κρύα νερὰ στὴν πλάτη του.

—Ἔ, φθάνει, εἶπε ἡ κυρά-Σπύραινα καὶ σηκώθηκε, μόλις ἔπαψε ἡ Μαριὰ τὸ τραγούδι της. Μὴν ἀρχίσης ἄλλο, εἶναι ὥρα νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῆς. Κι' ἔπειτα, δὲν εἶναι τόσο καλὰ τὰ τραγούδια σου, δὲν μ' ἀρέσουν. Τοῦ γέροντα ἀπ' ἐδῶ τὰ τραγούδια, αὐτὰ εἶναι ὡραῖα καὶ χριστιανικὰ μάλιστα, ἀπ' αὐτὰ βγάζει κανεὶς ἕνα νόημα. Δὲν μοῦ λές, ποῦ τὰ ἔμαθες αὐτὰ τὰ παράξενα τραγούδια;

— Εἶναι τραγούδια τσιγγάνικα, ἀποκρίθηκε περήφανα ἡ γυφτοπούλα. Τὰ ἔμαθα ὅταν ἤμουν μαζὶ μὲ τοὺς Ἀτσίγγανους, ὅταν ταξιδεύαμε χῶρες καὶ χωριὰ καὶ βλέπαμε διάφορες πολιτεῖες.

«Ἡ Μαριὰ κάθησε κι' ἔγραψε . . .»

Ἡ ἀποκάλυψη αὐτὴ τῆς γυφτοπούλας ἔφερε κάποια ταραχὴ στὴ συντροφιὰ καὶ ὅλοι ἄρχισαν νὰ τὴν κοιτάζουν περίεργα καὶ κάθε ἄλλο βέβαια παρὰ φιλικά. Ὅσο γιὰ τὸν Μῆτσο, αὐτὸς ἦταν στὶς δόξες του.

—Ἀμ' καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγώ, μονολογοῦσε, αὐτὸ τὸ κορίτσι δὲ μοιάζει μὲ τ' ἄλλα κορίτσια. Ἄ, ἔτσι λοιπόν, εἶναι γυφτοπούλα, εἶναι τσιγγάνα, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ δὲν ἔχουν οὔτε σπίτι νὰ καθήσουν, οὔτε πατρίδα.

— Τί τὴν ἐσυμάζευψαν στὸ Ὀρφανοτροφεῖο τὴ μάγισσα;

—Τί μᾶς τὴν ἔστειλαν ἐδῶ νὰ μᾶς κολάσουν;

— Ποῦ νὰ τὸ φαντασθῆ κανείς!

—Ἐγὼ νὰ σᾶς πῶ, σὰν νὰ ὑποψιάστηκα κάτι.

— Καὶ θὰ τὴν κρατήση ὁ κύρ-Σπύρος στὸ σπίτι του;

— Γιὰ ν' ἀνοίξη καμμιὰ μέρα τὴν πόρτα κρυφὰ καὶ νὰ μπάση μέσα τσιγγάνους νὰ κλέψουν τὸ σπίτι καὶ νὰ σκοτώσουν καὶ τοὺς ἀνθρώπους, Θέ μου, φύλαγέ μας!

— Καλὰ θὰ κάνη ὁ κύρ-Σπύρος νὰ τὴν διώξη μιὰ ὥρα ἀρχήτερα.

Αὐτὰ σκέπτονταν ὁ Μῆτσος καὶ ἡ κυρὰ Σπύραινα, ποὺ ἄν περνοῦσε ἀπ' τὸ χέρι τῆς θὰ τὴν ἔδιωχνε ἀμέσως τὴ γυφτοπούλα. Μὰ ὅπως συμβαίνει συχνὰ στοὺς ἀνθρώπους, ἡ νύχτα τοὺς δίνει καιρὸ νὰ σκεφθοῦν τὰ πράγματα πιὸ λογικὰ καὶ πιὸ ψύχραιμα. «Ὅλα καλά, σκεπτόταν ἡ κυρά-Σπύραινα τὸ ἴδιο βράδυ, καθὼς ἦταν ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι της, ἄς ποῦμε πὼς διώχνω τὴ Μαριά. Μ' αὐτὴ εἶναι τόσο προκομμένη, ποὺ δὲν τῆς παραβγαίνει κανείς. Ὁ Μῆτσος καὶ ἡ Χοντροκατερίνα εἶναι μόνο γιὰ τὶς χοντροδουλειές. Ἄν μοῦ λείψη κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς θὰ μπορέσω νὰ τὰ καταφέρω χωρὶς αὐτὴ τὴ μικρούλα τσιγγάνα. Κι' ὕστερα τί μὲ νοιάζει τί λέει ὁ κόσμος, τί ἀνογησ'ες λέει ὁ Μῆτσος καὶ τί μουρμουρίζει ἡ Κατερίνα. Ἐγὼ δὲν εἶμαι νοικοκυρὰ στὸ σπίτι μου, νὰ κάνω ὅτι θέλω;

Ἔτσι ἡ κυρά-Σπύραινα ἔπεσε στὸ κρεββάτι της μὲ τὴν ἀκλόνητη ἀπόφαση νὰ διώξη τὴ γυφτοπούλα καὶ σηκώθηκε τὸ πρωὶ μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ τὴν κρατήση.

Ἔτσι θὰ μποροῦσαν νὰ εἶχαν ξαναπάρει τὰ πράγματα ἕνα δρόμο ὁμαλό, μὰ ἡ κυρά-Σπύραινα νόμιζε πὼς ἡ Μαριὰ ἔπρεπε νὰ τῆς χρωστάη μεγάλη εὐγνωμοσύνη ποὺ δὲν τὴν ἔδιωξε καὶ τὴ φόρτωσε μὲ παρατανιστὲς δουλειές, ποὺ ἡ γυφτοπούλα δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὶς κάνη.

Καὶ ὅμως ἡ προστασία τῆς κυρά-Σπύραινας ἦταν ἀπαραίτητη στὴ Μαριά. Γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κύρ Σπύρο ποὺ οὔτε γύριζε κὰν νὰ τὴν δῆ, ὅλοι οἱ ἄλλοι τῆς ἐφέρονταν μὲ τὸν χειρότερο τρόπο.

Ὁ Μῆτσος τὴν νόμιζε πὼς ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Ἐξαποδῶ καὶ ἔπεισε καὶ τὴν Χοντρσκατερίνα νἄχη κι' αὐτὴ τὴν ἴδια ἰδέα. Ὁ Κώστας ποὺ πήγαινε στὸ σχολεῖο εἶχε μάθει νὰ μὴν πιστεύη τίς μαγεῖες καὶ τὰ φαντάσματα κι' οὔτε φανταζόταν πὼς οἱ ἀτσίγγανοι ἔχουν τίποτε τὸ διαβολικὸ μέσα τους. Ἤξερε μόνο πὼς πολλὲς φορὲς ἐρχόνταν καραβάνια ἀπὸ γύφτους καὶ ἔστηναν τὰ τσαντήρια τους στὸ γειτονικὸ δάσος καὶ τότε ὅλοι γύρω κλείδωναν μὲ προσοχὴ τὰ σπίτια τους καὶ δὲν ἄφηναν τίποτε ἔξω, γιατὶ ἦταν πασίγνωστο πὼς οἱ Ἀτσίγγανοι ὅ,τι εὕρουν δὲν τὸ ἀφήνουν. Ἄν ἔπιανε λοιπὸν γνωριμία ἡ γυφτοπούλα μὲ κανένα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς Ἀτσίγγανους καὶ τοῦ ἄνοιγε τὴν πόρτα καὶ τὸν βοηθοῦσε νὰ κλέψη; Ὡς τώρα δὲν εἶχε δώσει καμιὰ ἀφορμὴ γιὰ νὰ τὴ ὑποπτεύονται, μὰ ποιὸς μποροῦσε νὰ ξέρη γιὰ ἀργότερα; Ὁ Κώστας, ἤξερε καλὰ πὼς τὸ κτῆμα αὐτὸ ποὺ βρισκόταν στὴν οἰκογένειά τους πάππου πρὸς πάππο θὰ γινόταν μιὰ μέρα δικό του καὶ νόμιζε πὼς εἶχε ἀπὸ τώρα τὴν εὐθύνη νὰ φροντίζη γιὰ τὴν ἀσφάλειά του.

Ἡ Ἀννέτα, ποὺ καὶ πρὶν ἀκόμη δὲν εἶχε καμμιὰ κουβέντα μὲ τὴ Μαριά, τώρα ποὺ μαθεύτηκε πὼς ἦταν γυφτοπούλα τῆς ἔδειχνε ἀπόλυτη περιφρόνηση. Καὶ ἡ Βούλα ἀκόμη ἔκανε ὅπως κι' ἡ ἀδερφή της μ' αὐτὸ ὡστόσο δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ μὴν παίξη μὲ τὴ Μαριὰ ὅποτε τῆς ἔκανε κέφι. Ἔπαιζε λοιπὸν μαζί της, μὰ τὴν μεταχειριζόταν σὰν σκλάβα της. Καὶ πάλι καλά! ἡ καϋμένη ἡ Μαριὰ ἦταν εὐτυχισμένη ποὺ τῆς ἐμπιστεύονταν κὰν τὴν κούκλα ἢ τὸ τόπι τῆς Βούλας.

Ἔπρεπε νὰ ἔχη χριστιανικὴ ὑπομονὴ τὸ δυστυχισμένο κορίτσι γιὰ νὰ μπορῆ νὰ ζήση μὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἔτσι ὅπως τῆς φέρονταν. Καὶ τί νὰ κάνη; Νὰ γράψη τὰ παράπονά της στὸ Ὀρφανοτροφεῖο; Μὰ πῶς ἀφοῦ δὲν εἶχε οὔτε χαρτί, οὔτε μελάνι. Μὰ καὶ νὰ ἦταν εὔκολο νὰ γράψη, τί νὰ ζητήση; Νὰ τὴν βάλουν σ' ἄλλο σπίτι; Μὰ κι' ἐκεῖ ἄν μάθαιναν πὼς ἦταν γυφτοπούλα τὰ ἴδια δὲν θὰ τῆς ἔκαναν;

Ὦ πόσο νοσταλγοῦσε τὸ Πανωχώρι, τὴν καλωσύνη τοῦ ἀγροφύλακα καὶ τὴν γλυκειὰ φιλία τῆς Ἐμορφίας!

(Ἀκολουθεῖ) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὅσο γιὰ τὸν Μανουέλ, αὐτὸς μιλοῦσε μὲ ἀργὴ καὶ χαϊδευτικὴ φωνή, καὶ τοὺς διηγόταν ὅλο γιὰ τὰ ὄμορφα κορίτσια τῆς Μαδέρας ποὺ ἔπλεναν τὰ ροῦχα στὰ ρυάκια μὲ τὸ φεγγαρόφωτο κάτω ἀπὸ τὶς μπανανιές. Τοὺς διηγόταν θρύλους γιὰ διαφόρους Ἁγίους. Τοὺς ἔλεγε γιὰ τοὺς περίεργους χοροὺς τῆς πατρίδας του ἢ γιὰ τὶς συμπλοκὲς ποὺ γίνονταν ἐκεῖ κάτω στὴ Νέα Γῆ, ὅπου πήγαιναν γιὰ νὰ ψαρέψουν δόλωμα.

Ὁ Σάλτερς, ὅσο κι' ἄν ἔκανε τὸν ψαρᾶ, μέσα του ἦταν γεωργός. Ἤθελε νὰ πείση τοὺς ἄλλους πὼς τὰ καλύτερα λιπάσματα ἀπ' ὅλα εἶναι τὰ χλωρὰ καὶ πὼς αὐτὰ ξεπερνοῦσαν τὰ χημικὰ σὲ καταπληκτικὸ σημεῖο. Ἔβγαζε κάτι λιγδιασμένα φυλλάδια τοῦ «Ὁδηγοῦ τοῦ Γεωργοῦ» καὶ τὰ διάβαζε ὅπως διαβάζει ὁ παπᾶς τὸ Εὐαγγέλιο, κουνώντας ἀπειλητικὰ τὸ δάχτυλό του πρὸς τὸ μέρος τοῦ Χάρβεϋ, ποὺ δὲν ἔνοιωθε γρῦ ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα. Μὰ ὁ Πὲν ἔδειχνε τόσο βαθειὰ καὶ ἀνυπόκριτη θλίψη ὅταν ὁ Χάρβεϋ ἔπαιρνε στὴν κοροϊδία τὰ διαβάσματα τοῦ Σάλτερς, ποὺ ὁ μικρὸς ἀποφάσισε νὰ μὴν τὸ ξανακάνη πιὰ καὶ τὰ ὑπόφερε δίχως νὰ κάνη καμμιὰ κρίση καὶ κανένα σχόλιο, σιωπώντας μ' εὐγένεια. Κι' αὐτὸ ἔκανε πολὺ καλὸ στὸν Χάρβεϋ.

Ὁ μάγειρας φυσικὰ δὲν ἀνακατευόταν σ' αὐτὲς τὶς συζητήσεις. Γενικὰ δὲν μιλοῦσε παρὰ μόνον ὅταν ἦταν ἀπόλυτη ἀνάγκη. καμμιὰ φορὰ ὅμως, σὰν νὰ τοῦ ἐρχόταν ξαφνικὴ διάθεση γιὰ κουβέντα καὶ τότε ἄρχιζε καὶ μιλοῦσε σὲ μιὰ γλῶσσα ἀνακατεμμένη καὶ ἡ γλῶσσα του δὲν ἔπαυε ὧρες ὁλόκληρες. Στοὺς δύο μούτσους φαινόταν ἐξαιρετικὰ ὁμιλητικὸς καὶ ὅλο ἔλεγε καὶ ξανάλεγε τὴν προφητεία του πὼς μιὰ μέρα ὁ Χάρβεϋ θὰ γινόταν ἀφέντης τοῦ Ντὰν καὶ πὼς αὐτὸς θὰ ζοῦσε καὶ θὰ τὸ βλέπε. Τοὺς μιλοῦσε γιὰ τὴ μεταφορὰ τοῦ ταχυδρομείου ἀπὸ τὸ Κάπ-Μπρετὸν καὶ γιὰ τὸ παγοθραυστικὸ «Ἀρκτικὸς» ποὺ σπάζει τὸν πάγο ἀνάμεσα στὴν στεριὰ καὶ στὸ νησὶ τοῦ Πρίγκηπος Ἐδουάρδου. Ὕστερα τοὺς διηγόταν ἱστορίες ποὺ εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὴ μητέρα του, γιὰ τὴ ζωὴ ἐκεῖ κάτω, ὅπου τὸ νερὸ δὲν παγώνει ποτέ, κι' ἔλεγε πὼς ὅταν πέθαινε ἡ ψυχή του θὰ πήγαινε νὰ ἀναπαυθῆ σὲ μιὰ ζεστὴ καὶ κατάλευκη ἀμμουδιὰ σκεπασμένη μὲ φοινικιές. Τὰ παιδιὰ εὕρισκαν πολὺ ἀστεία αὐτὴ τὴν σκέψη γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν εἶχε ἰδεῖ ποτὲ στὴ ζωή του φοινικιά.

Ἐκτὸς ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὁ ἀράπης σὲ κάθε γεῦμα ρωτοῦσε τὸ Χάρβεϋ, καὶ μόνο τὸ Χάρβεϋ, ἄν τοῦ ἄρεσε τὸ φαγητό. Κι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἔκανε πάντα τὴ δεύτερη βάρδεια νὰ ξεσπάη στὰ γέλια. Ὡστόσο ὅλοι εἶχαν μεγάλη ἐκτίμηση στὴν κρίση τοῦ μάγειρα καὶ γι' αὐτὸ κατὰ βάθος θεωροῦσαν τὸν Χάρβεϋ γιὰ «γουρλή».

Καὶ ἐνῶ ὁ Χάρβεϋ ἀπορροφοῦσε μ' ὅλους του τοὺς πόρους τὶς νέες γνώσεις ποὺ ἀποκτοῦσε καὶ ἀνέπνεε τὴν ὑγεία μὲ κάθε γουλιὰ καθαρὸ ἀέρα ποὺ κατάπινε, τὸ Ἐδῶ Εἴμαστε συνέχιζε τὸ δρόμο του στὸν Μπάγκο καὶ οἱ ἀσημόλευκοι σωροὶ ἀπὸ ψάρι καλὰ πατικωμένο ἀνέβαιναν ὅλο καὶ ψηλότερα μὲς στ' ἀμπάρι.

Εἶναι ἐπόμενο πὼς ἕνας ἄνθρωπος μὲ τὴν φήμη τοῦ Ντίσκο θὰ κατασκοπευόταν ἀδιάκοπα ἀπὸ τοὺς γείτονές του — ἦταν ὅμως μοναδικὸς στὴν τέχνη νὰ τοὺς ἀφήνη σύξυλους μέσα στὴν ὁμίχλη καὶ νὰ χάνεται ἀπὸ μπρός τους δίχως νὰ τὸ νοιώθουν. Στὸν Ντίσκο δὲν ἄρεσαν οἱ πολλὲς παρέες γιὰ δύο λόγους: Ὁ πρῶτος ἦταν γιατὶ ἤθελε νὰ κάνη τὰ πειράματά του μοναχός του. Ὁ δεύτερος, γιατὶ ἀπέφευγε τ' ἀνακατώματα μὲ καράβια κάθε τόπου. Τὰ περισσότερα ἦταν βέβαια τὰ καράβια τοῦ Γκλῶστερ, μὰ ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἦταν καὶ μερικὰ καράβια ἀπὸ τὸ Πρίνσταουν, ἀπὸ τὸ Χάργουιτς καὶ ἀπὸ τ' ἄλλα λιμάνια τοῦ Μαίην. Τὰ πληρώματά τους ὅμως ἦταν κάθε καρυδιᾶς καρύδι. Ὁ κίνδυνος γεννάει τὴν ἀφροντισιὰ κι' ὅταν σ' ὅλα αὐτὰ προσθέση κανεὶς καὶ τὸ δόλωμα τοῦ κέρδους, ὑπάρχει φόβος γιὰ κάθε λογῆς ἐπεισόδια ὅταν τὰ ψαράδικα βρίσκονται ὅλα συγκεντρωμένα σ' ἕνα μέρος.

— Θὰ ὑποχρεωθοῦμε νὰ μείνουμε ἕνα διάστημα μαζί τους στοὺς Ἀνατολικοὺς Μπάγκους, μὰ ἄν ἔχουμε τύχη δὲν θὰ εἶναι γιὰ πολὺν καιρό. Ἐδῶ ποὺ βρισκόμαστε τώρα, Χάρβεϋ, δὲν τὸ λογαριάζει κανεὶς γιὰ μέρος πλούσιο σὲ ψάρια.

—Ἀλήθεια; εἶπε ὁ Χάρβεϋ, ποὺ καταγινόταν νὰ βγάλη θάλασσα — ὅ,τι εἶχε μάθει πῶς νὰ πετάη τὸν κουβᾶ — γιὰ νὰ πλύνη τὸ κατάστρωμα, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἐξαιρετικὰ πολύωρο καθάρισμα ψαριῶν. Ἄς δοκιμάσουμε λοιπὸν καὶ κανένα μέρος φτωχὸ σὲ ψάρια, ἔτσι γι' ἀλλαγή.

— Τὸ μόνο μέρος ποὺ ἐπιθυμῶ νὰ ἰδῶ, μὰ ὄχι νὰ τὸ δοκιμάσω, εἶναι τὸ Ἤστερν Πόϊντ, εἶπε ὁ Ντάν. Μοῦ φαίνεται, μπαμπᾶ, πὼς δὲν θὰ μᾶς χρειαστῆ νὰ μείνουμε πάνω ἀπὸ δυὸ ἑβδομάδες στὸ Μπάγκα. Ὕστερα θὰ βρῆς ὅση συντροφιὰ θέλεις, Χάρβεϋ.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Τσιγγανοπούλες τῆς Πόλης

Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὴν Λεϊλὰ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΑ ΠΕΝΤΑΔΥΜΑ ΚΑΙ ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ὅλοι σας βέβαια θὰ ξέρετε τὰ περίφημα πεντάδυμα τοῦ Καναδᾶ, τὶς δεσποινίδες Ἀννέτα, Ὑβόννη, Αἰμιλία, Κακιλία καὶ Μαρία Ντιόνν, ποὺ στὶς δεκαπέντε τοῦ περασμένου Μαΐου

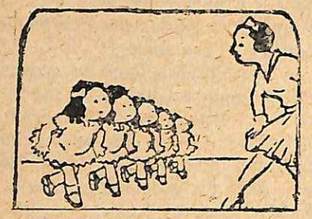

Τὰ πεντάδυμα ἔμαθαν τὴν αὐλικὴ ὑπόκλιση

ἔγιναν πέντε ἐτῶν. Θὰ σᾶς ἔχουν βέβαια πεῖ πὼς εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ κατωρθώθηκε νὰ διατηρηθοῦν στὴ ζωὴ πεντάδυμα καὶ μάλιστα νὰ φθάσουν σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία καὶ νὰ γίνουν πέντε χαριτωμένα κοριτσάκια, ποὺ οὔτε στὴν σωματικὴ ἀνάπτυξη οὔτε στὸ μυαλὸ δὲν διαφέρουν ἀπὸ τὰ ἄλλα παιδάκια τῆς ἡλικίας τους. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο οἱ μικροῦλες Ντιὸν θεωροῦνται σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ κόσμου καὶ παρακολουθοῦνται συστηματικὰ ἀπὸ ἕνα πλῆθος ἐπιστήμονες, γιατρούς, ἀνθρωπολόγους καὶ παιδαγωγούς.

Ὤ, τὰ καϋμένα τὰ κοριτσάκια, θὰ πῆτε, τί θὰ τραβᾶνε! Μὰ ὄχι, καθόλου. Γιατὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ σοφοὶ ἄνθρωποι κάνουν τὶς μελέτες τους καὶ τὰ συμπεράσματά τους, ἀφήνοντας τὰ πέντε κοριτσάκια νὰ παίζουν ἐλεύθερα, νὰ μαλλώνουν μεταξύ τους, νὰ μιλοῦν, νὰ τραγουδοῦν καὶ χωρὶς νὰ τὰ ἐνοχλοῦν καθόλου.

Οἱ μικροῦλες Ντιὸνν ζοῦνε σ' ἕνα ἰδιαίτερο σπίτι, κτισμένο εἰδικὰ γι' αὐτές, ἔχουν τὶς νταντάδες τους καὶ τὸν ἰδιαίτερο γιατρό τους, τὸν δόκτορα Ντηφόε, ποὺ τὶς ἔβγαλε στὸν κόσμο καὶ τὶς φροντίζει καὶ τ'ς ἀγαπάει σὰν πατέρας, βλέπουν τὸν πατέρα τους καὶ τὴ μητέρα τους μιὰ ἢ δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα, γιατὶ ἐκεῖνοι ζοῦν σ' ἕνα ἄλλο σπίτι μαζὶ μὲ τ' ἄλλα τους τ' ἀδέρφια, ἀλλὰ κατὰ τὰ ἄλλα τὰ πεντάδυμα ζοῦν ὅπως ὅλα τὰ κοριτσάκια τοῦ κόσμου, μὲ τὰ παιχνίδια τους, μὲ τοὺς ἐπαίνους καὶ τὰ χάδια τους, ὅταν εἶναι φρόνιμα, καὶ μὲ τὶς τιμωρίες τους, ὅταν εἶναι ἄτακτα.

Καὶ ξέρετε ποιὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη τιμωρία τους; Ἡ φυλακή! Ὄχι βέβαια ἡ φυλακή, ὅπου βάζουν τοὺς κακούργους, μὰ ἕνα καμαράκι μικρὸ καὶ στενόχωρο κι' ἐκεῖ μέσα μένει ἡ τιμωρημένη ὁλομόναχη, μισὴ ἢ μιὰ ὥρα πολλὲς φορὲς καὶ περισσότερη, ἀναλόγως μὲ τὴν ἀταξία ποὺ ἔκανε.

Τὶς περισσότερες λοιπὸν τιμωρίες ἀπ' ὅλες τὶς ἀδελφὲς τὶς ἔχει φάει ἡ Μαρία καὶ τὶς λιγώτερες ἡ Ἀννέτα. Μὰ τὸ περίεργο εἶναι πὼς ἐνῶ ἡ Ἀννέτα ἔχει τιμωρηθεῖ λίγες μόνο φορές, ἀντιθέτως ἔχει φάει τ'ς περισσότες κατσάδες ἀπ' ὅλες τους. Καὶ ξέρετε γιατί; Ἐπειδὴ εἶναι πονηρή.

Ξέρει πὼς ἂν τὴ μαλλώσουν δυὸ-τρεῖς φορὲς γιὰ τὸ ἴδιο πρᾶγμα, τὴν τετάρτη θὰ τὴν κλείσουν στὴ στενόχωρη φυλακὴ καὶ δὲν τὸ ξανακάνει, ἐνῶ τῆς καϋμενούλας τῆς Μαρίας τὸ μυαλὸ δὲν κόβει ὧς ἐκεῖ.

Οἱ πέντε ἀδελφοῦλες παίζουν μουσικὴ
Ἀπὸ ἀριστερά: Ἀννέτα, Ὑβόννη, Αἰμιλία, Κακιλία, Μαρία

Ἀπὸ τὶς πέντε ἀδελφὲς ἡ Ἀννέτα εἶναι ἐκείνη ποὺ ἔχει τὴ μεγαλύτερη ἐπιβολὴ στὶς ἄλλες. Αὐτὴ διεύθυνε τὰ παιχνίδια, αὐτὴ τὶς μαζεύει ὅλες γύρω της κι' αὐτὴ ἀκόμη εἶναι κι'

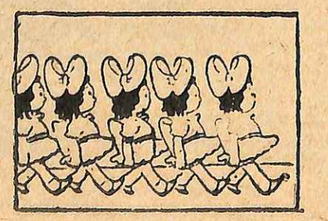

Τὰ πεντάδυμα στὴ γενικὴ δοκιμὴ

ἡ καλύτερη μουσικός, γιατὶ τὰ πέντε κοριτσάκια σχηματίζουν συχνὰ μιὰ μικρούλα ὀρχήστρα καὶ παίζουν διάφορα εὔκολα καὶ μικρὰ κομματάκια.

Ὕστερα ἀπ' ὅλ' αὐτὰ ἐσεῖς θὰ νομίζετε πὼς ἐξυπνότερη ἀπ' ὅλες εἶ-

Τὰ πεντάδυμα ἔμαθαν τὸν ἀγγλικὸ ἐθνικὸ ὕμνο

ναι ἡ Ἀννέτα. Μὰ κάνετε λάθος. Ἡ πιὸ ἔξυπνη εἶναι ἡ Ὑβόννη. Αὐτὴ μαθαίνει τὸ κάθε παιχνίδι γρηγορώτερα ἀπὸ τὶς ἄλλες, αὐτὴ μίλησε πρώτη καὶ αὐτὴ «παίρνει» ἀμέσως ὅ,τι τῆς ποῦνε.

Τώρα ποὺ ὁ βασιλιὰς καὶ ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας ἐπρόκειτο νὰ πᾶνε στὸν Καναδᾶ, οἱ μικρὲς Ντιόνν, ἑτοιμάσθηκαν νὰ παρουσιαστοῦν κι' αὐτὲς μπροστά τους.

Οἱ δάσκαλοι καὶ οἱ δασκάλες τους βαλθήκανε ἀπὸ πολὺν καιρὸ πρὶν νὰ τὶς μάθουν τὸν Ἀγγλικὸ ἐθνικὸ ὕμνο γιὰ νὰ προϋπαντήσουν τοὺς βασιλιάδες, νὰ κάνουν τὴν αὐλικὴ ὑπόκλιση, νὰ ποῦνε μερικὲς τυπικὲς φρασοῦλες στὸ βασιλιὰ καὶ στὴ βασίλισσα.

Ἀφοῦ κοπίασαν καὶ ἵδρωσαν, στὸ τέλος κάνανε καὶ μιὰ γενικὴ δοκιμὴ λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν παρουσίαση, βεβαιώθηκαν πὼς οἱ ἀγαπητὲς μαθήτριές τους θὰ τοὺς ἔβγαζαν ἀσπροπρόσωπους, κι' ἔτριβαν τὰ χέρια τους ἀπὸ χαρὰ κι' εὐχαρίστηση.

Καὶ ὅμως ἡ παρουσίαση, ἔγινε ἐντελῶς διαφορετικὰ ἀπ' ὅ,τι τὴν φαντάζονταν. Γιατὶ ὅταν τὰ πεντάδυμα εἶδαν μπροστά τους τὴ γλυκειὰ κυρία ποὺ τοὺς χαμογελοῦσε μὲ τόση καλωσύνη, ξέχασαν καὶ ὑποκλίσεις καὶ ὕμνους καὶ χύθηκαν στὴν ἀγκαλιά της καὶ τῆς ἔδωσαν ἀπὸ ἕνα σκαστὸ φιλάκι. Καὶ φαντάζομαι πὼς αὐτὸ θὰ εὐχαρίστησε τὴ βασίλισσα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη τυπικὴ ἐκδήλωση.

Η ΑΓΑΠΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΜ. ΠΟ ΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΦΤΕΡΑ

Χάθηκαν, καὶ ράμφη, καὶ φτερὰ ἀτσαλένια
Θάφτηκαν στῆς λίμνης τὰ βαθειὰ νερὰ
Τῆς Ἀλκμήνης ἔφτανε μοναχὰ ἡ γέννα
Τὰ ὄρνια ν' ἀφανίση τὰ Στυμφαλικά...
. . . . . .
Ὤ πῶς μᾶς ἐγέλα μοῖρα ξεγελάστρα. . .
Ἡ δύναμη δὲν χάνεται ὅσο κι' ἂν σιωπᾶ,
Κι' εἶδαμε ἀναπάντεχα νὰ πετοῦν πρὸς τ' ἄστρα
Ἄγνωστα, πρωτόβλεφτα, ἀτσάλινα πουλιά. . .

Στ' ἄπειρο ἀνοίγονταν μὲ φτερὰ ἁπλωμένα
Ἀσημένια δείχνανε στὸ ἡλιοφῶς κορμιά
Τ' οὐρανοῦ τὰ πλάσματα κράζαν τρομαγμένα
Τὰ πυκνὰ τὰ σύννεφα σκιάχτηκαν κι' αὐτά. . .

Ξανὰ τώρα ζοῦνε θρῦλοι κι' ἱστορίες
Τοῦ Βέρν ἀληθεύει ἡ πρόβλεψη ἡ παλιὰ
Νέους Ἰκάρους πλάθουνε πάλι οἱ φαντασίες
Μ' ἄφθαρτα, μ' ἀτσάλινα, τ' ἀσημιὰ φτερά.

Δορελάϊ
Α΄ Βραβεῖον

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Πέταξες πιὸ ψηλὰ μὲ τὰ γερὰ φτερά σου,
Ὦ μηχανή, ποὺ τρέχεις μὲ τὸ λογικό μας,
Ἀπ' τὰ φτερὰ τῆς φαντασίας τῶν ἀνθρώπων
Κι' ἔγραψες στὸν αἰθέρα τὸν πολιτισμό μας.

Μὲ περιφρόνηση τὸν ἄνθρωπο θὰ βλέπης
Νὰ μένη σὰ σκουλῆκι κολλητὸς στὸ χῶμα.
Πέτα ψηλὰ πολὺ κι' ἑτοίμαζε τὸ δρόμο
Γιατὶ θ' ἀργήση ὁ ξυπνημός του λίγο ἀκόμα.

Πέτα ψηλὰ κι' ἑτοίμαζε τὴν πρόοδό μας
Στοῦ Πόλου τὰ μεγάλα μυστικά, τὰ χιόνια,
Στ' ἄρρωστου τὸ χωριὸ καὶ στὴ σκληρὴ πλημμύρα,
Γιὰ ἕναν πολιτισμό, ποὺ θὰ κρατήση αἰώνια.

Μὰ ὅταν τὴν θάλασσα περνᾶς μὲ γρηγοράδα
Αὐτὴ ποὺ Ἰκάρους παλαιοὺς καὶ νέους κλείνει,
Θ' ἀκούσης ταπεινὴ ἰκεσία νὰ συντρέχη:
«Νὰ φέρης μὲς τὴν ἀνθρωπότητα Εἰρήνη. . .»

Μελέαγρος
Β΄ Βραβεῖον

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΣΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑ

Μὲς στὴ βραδυὰ μὲς στ' ἄπειρο πετᾶς θριαμβευτικὰ
Πάνω ἀπ' τὴ λάσπη ποὺ κυλοῦν οἱ ἀνθρώπινοί μας πόνοι,
Στὴν παρουσία σου φέγγουνε τ' ἄφεγγα μάτια ἐκστασικὰ
Κι' ἡ ἐπιθυμία τῆς ψυχῆς φουντώνει.

Νᾶταν ν' ἀκούσης τῶν παιδιῶν τὸν ξέφρενον ἀλαλαγμὸ
Ποὺ τὴν μικρή τους τὴν ψυχὴ μὲ μάγια ἔχεις τυλίξει,
Καὶ τ' ἄρρωστου τὸν τσακισμένο, ἀργὸ χαιρετισμὸ
Πρὶν τὸ στερνό σου τὸ βουητὸ ἢ ἀπόσταση νὰ πνίξη!

Ἄχ, νᾶτανε στὸ βουερὸ ταξίδι σου νἀρθῆ
Κι' ἡ φαντασία ἡ παραστρατημένη
Τὰ μονοπάτια τ' οὐρανοῦ νὰ μάθη μὴ χαθῆ
Στὴ χώρα ἐκείνη τ' ἄπειρου τὴν ἄστρογη, τὴν ξένη.

Ὅταν περνᾶς πόσες χαρὲς καὶ νοσταλγίες σκορπᾶς
Στὰ θλιβερὰ σκουλήκια ἐμᾶς ποὺ ἡ γῆ σφιχτὰ μᾶς δένει!
Κι' ὡς χάνεσαι κι' ὡς ἡ βοή σου σβύνει καθὼς πᾶς
Ἡ ἐπιθυμία τῆς ψυχῆς πεθαίνει.

Πριγκηπέσσα
Β΄ Βραβεῖον

ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ

Εἶχαν καλέσει τὸν ἀδελφό μου δυὸ φίλοι του πρόσκοποι στὴν τριήμερη Πασχαλινὴ κατασκήνωσή τους, σ' ἕνα θαυμάσιο χωριὸ ἀπόξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα τὸ Χασάνι.

Ἐγὼ δὲν εἶχα πάει ποτὲ σ' αὐτὴ τὴν ἐξοχὴ καὶ δὲν εἶχα δεῖ προσκοπικὴ κατασκήνωση, γι' αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς λόγους ἀποφασίσαμε μὲ τὸν ἀδελφό μου νὰ πᾶμε μαζύ. . .

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ θαυμάσια διαδρομὴ μὲ τὸ αὐτοκίνητο κατεβήκαμε ἀκριβῶς στὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ ποὺ ἕνας πρόσκοπος μᾶς χρησίμευσε γιὰ ὁδηγός.

Ἡ ἐξοχὴ ἦταν ἕνα πανόραμα καὶ δὲν χόρταινα νὰ κοιτάζω τὶς διάφορες ἀποχρώσεις τριγύρω καὶ νὰ ἀναπνέω ὅσο πιὸ καθαρὸ ἀέρα μποροῦσα.

Ὕστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα διακρίναμε στὸ βάθος τὶς προσκοπικὲς σκηνὲς ποὺ ἦταν πολὺ μαγευτικές, χωμένες στὸ πράσινο.

Σὲ λίγο βρισκόμαστε πολὺ κοντά, καὶ οἱ πρόσκοποι μᾶς ὑποδέχτηκαν μὲ γέλια καὶ χαρές. Ἀφοῦ ξεκουραστήκαμε ὁ ἀρχηγὸς μᾶς πῆρε γιὰ νὰ μᾶς δείξη τὸν τρόπο τῆς κατασκηνώσεως. Μᾶς περιέγραψε τὸ κάθε τι.

Τί ὄμορφα ποὺ εἶχαν τακτοποιήσει τὶς κουβέρτες τους, τοὺς σάκκους καὶ ὅλα τὰ ἄλλα πράγματα. Ἀκόμη οἱ ὀδοντόπαστες μὲ τὰ βουρτσάκια βρισκόντουσαν στὸ κανονικό τους μέρος. Ἕνα ρολόϊ ἦταν κρεμασμένο κοντὰ στὸ ἡμερήσιο τους πρόγραμμα, στὸν κορμὸ ἑνὸς πεύκου.

Ἐπίσης ἡ τραπεζαρία τους φτιαγμένη ἀπὸ μιὰ μεγάλη φαρδυὰ πέτρα γιὰ τραπέζι καὶ γύρω μικρὲς πέτρες γιὰ καθίσματα. Ἐκείνη τὴν ὥρα τρεῖς πρόσκοποι ἔφεραν τὰ πιάτα, πηρούνια, μαχαίρια, ἕτοιμα πλυμένα γιὰ τὸ βραδυνό τους φαΐ.

Μιὰ ὡραῖα μυρουδιὰ ἀπὸ καμένο βούτυρο ἔφθασε στὴ μύτη μας. Ἄλλοι πρόσκοποι μαγείρευαν τὸ βραδυνὸ φαΐ, κρέας μὲ μακαρόνια. Τὰ μαγειρεῖα τους ἦτανε πολὺ καλλιτεχνικὰ φτιαγμένα ὅλο μὲ πέτρα κτισμένα.

Σὲ λίγο τὰ παιδιὰ μᾶς προσέφεραν μέσα σὲ καθαρὰ ἀλουμινένια κανάτια τσαΐ μὲ φέτες χωριάτικο ψωμί. Ἄ, τί γλυκό, τί νόστιμο καὶ τί χορταστικὸ ποὺ ἦταν τὸ σιταρένιο ἐκεῖνο ψωμί.

Τὸ φάγαμε μὲ μεγάλη ὄρεξη.

Κι' ἔπειτα, γιὰ νὰ μᾶς εὐχαριστήσουν κιόλας, ἄναψαν μιὰ μεγάλη φωτιά, ποὺ γύρω γύρω κάθησαν οἱ πρόσκοποι τραγουδώντας διάφορα προσκοπικὰ τραγούδια μὲ μιὰ μελωδικὴ φωνὴ ποὺ ἀπλώνονταν στὴν ἥσυχη κατασκήνωση, καὶ κάνοντας εὔθυμα νούμερα.

Νύκτωνε! ἡ φωνὴ τοῦ γκιώνη ἀκουγόταν κάπου κοντὰ καὶ ἕνα κοπαδὶ ἀπὸ προβατάκια περνῶντας μὲ τὸν βοσκό τους κοντὰ στὴν φωτιὰ πῆραν τὸ δρόμο γιὰ τὴ στάνη τους ἐνῶ ἀκούγονταν μακρυὰ πιὰ τὰ κτυπήματα τῶν κουδουνιῶν τους.

Ἦταν ὥρα νὰ γυρίσουμε καὶ μεῖς στὴν Ἀθήνα, στὸ σπίτι μας. Ἀποχαιρετήσαμε αὐτὰ τὰ καλὰ παιδιὰ καὶ πήραμε τὸν ἴδιο πρωϊνὸ δρόμο. . . Τώρα οἱ φωνές τους ἀκούγονταν σιγανά, ἀπὸ μακρυά. . .

Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μαμά: Τί παιδεύεσαι, *Ἀδολάρ*, μὲ τὴν καράφα!; Τώρα ἔσπασε πιά!

Ἀδολάρ: Τῆς βάζω ὀξυζενὲ καὶ ἐπίδεσμο, μαμά· μ' αὐτὸ δὲν ἔγινε καλὰ τὸ κεφάλι τοῦ Τάκη;

Ὑδραιόπουλο

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

(Βλ. Διάπλασιν τοῦ 1938, φυλ. 36)

Αὐτοὶ οἱ Διαγωνισμοὶ (π.χ. τοῦ Ποιήματος, τοῦ Διηγήματος) εἶναι πάντα ἐκλεκτικοί, δηλαδή, λίγα εἶναι τὰ παιδιὰ ποὺ μποροῦν νὰ λάβουν μέρος σ' αὐτούς, γιατὶ καὶ ἔμπνευση χρειάζεται καὶ κάποια σχετικὴ εὐχέρεια στὸ γράψιμο ἢ στὴ στιχουργία, καὶ κάποια πεῖρα. Γι' αὐτὸ τοῦτη τὴ φορά, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ συμμετάσχουν περισσότεροι, ἐδήλωσα ὅτι τὸ ποίημα μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ ἔμμετρο ἀλλὰ καὶ πεζὸ καὶ ἔδωσα ἕνα θέμα, ποὺ πρέπει νὰ ἐνθουσιάζῃ τὴ σημερινὴ νεολαία: τὸ ἀεροπλάνο, τὴν εὐγενέστερη κατάκτηση τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια.

Ἔτσι παρακινήθηκαν κι' ἔγραψαν ἀρκετοὶ γιὰ τὸ ἀεροπλάνο, ὄχι βέβαια τόσοι, ὅσοι εἶχαν ἀπαντήσει στοὺς ἄλλους διαγωνισμούς, ἀλλὰ περισσότεροι ἀπὸ ἄλλοτε. Ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις οἱ μισὲς εἶναι ἔμμετρες καὶ οἱ ἄλλες μισὲς πεζές. Ἀπ' αὐτὲς ὅμως ἐλάχιστες ἀνταποκρίνονται στὸν ὅρο: «πεζὸ ποίημα» ποὺ δὲ δεσμεύεται ἀπὸ τὴν ὁμοιοκαταληξία κι' ἀπὸ τὸ μέτρο, ἔχει ὅμως κάποιο ρυθμό, ὡρισμένη ἀρχιτεκτονικὴ καὶ ὕφος περισσότερο ποιητικὸ παρὰ λογοτεχνικό. Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ «πεζὰ ποιήματα» αὐτὰ ἦταν ἁπλούστατα πεζογραφήματα, καλογραμμένα ἴσως, μὰ χωρὶς κανένα μέτρο καὶ κανένα ρυθμὸ καὶ μὲ ἀρκετὴ ἔκταση μάλισα. Ἔτσι εἶναι οἱ περισσότερες ἀπαντήσεις τῆς Μικρῆς Τάξης, π.χ. τῆς ***Τόμπολας***, τῆς ***Νιόβης*** καὶ μερικῶν ἄλλων καὶ στὴ Μεγάλη οἱ ἀπαντήσεις τῆς ***Ἰσιδος***, τῆς ***Λαΐδος Μπροῦνι*** καὶ τῆς ***Καταιγίδος***, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ διεκδικήσουν τὸ βραβεῖο, ὅσο κι' ἂν εἶναι καλογραμμένες. Ἀπεναντίας οἱ ἀπαντήσεις τοῦ ***Ὀλυμπιονίκη*** καὶ τοῦ ***Μπετόβεν*** εἶναι πραγματικὰ πεζὰ ποιήματα. Ὁ πρῶτος παρουσιάζει σὰν βασιλιᾶ τοῦ αἰθέρα τὸν ἀετό. Μὰ σὰν φανερώθηκε τὸ ἀεροπλάνο, μάζεψε ὁ ἀετὸς τὰ φτερά του καὶ γύρισε στὴ φωλιά του ντροπιασμένος γιατὶ κατάλαβε πὼς τοῦ εἶχε πάρει ἄλλος τὴ βασιλεία. Ὡραῖα εἰκόνα, παραστατικὴ ἀλλὰ ἤθελε λίγη ἀνάπτυξη ἀκόμη. Ὥσπου νὰ προφτάσῃ κανεὶς νὰ τὴ συλλάβῃ τελειώνει τὸ ποίημα. Τοῦ ***Μπετόβεν*** ἡ ἀπάντηση εἶναι πραγματικὰ ἕνας ὕμνος στὸ ἀεροπλάνο. Τὸ παρουσιάζει πῶς πετάει καὶ τί αἰσθάνεται, ὅταν ὑψώνεται στὸν ἀέρα: Ὑπέρτατη χαρὰ ποὺ κλείνει μέσα του τὸν δημιουργό του.

Κι' αὐτο μᾶς δίνει μιὰ ὡραία ἄποψη ἀλλὰ κάπως πολὺ μονόπλευρη καὶ ἐδῶ κι' ἐκεῖ συναντᾷ κανεὶς φράσεις ποὺ χτυποῦν ἄσχημα. Π. χ. «στὴ λιγοστή σου τὴ ζωή». Ἀναγκαστικὰ λιγοστὴ δὲν εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ ἀεροπλάνου. Δὲν εἶναι ὅλα τὰ ἀεροπλάνα καταδικασμένα νὰ καταστραφοῦν ἀπὸ δυτύχημα καὶ μάλιστα μέσα σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα. Τὸν χαρακτηρισμὸ αὐτὸν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν δώσῃ σ' ἕνα ἄνθος, σὲ μιὰ πεταλούδα ποὺ ξέρουμε πὼς ἡ ζωή τους εἶναι λιγοστή, ἢ σὲ κάποιον ποὺ πέθανε νέος καὶ δὲν πρόφθασε νὰ χαρῇ τὴ ζωή του, ἔστω καὶ σ' ἕνα γκρεμισμένο ἀεροπλάνο, ὄχι ὅμως σ' ὅλα τὰ ἀεροπλάνα γενικά.

Ἂς ἔρθουμε τώρα, καὶ στὶς ἐμμετρες ἀπαντήσεις: Τὰ ποιήματα τοῦ ***Ἀγύριστο Κεφάλι*** καὶ ***Γελαστοῦ Ἀντιπλοίαρχου***, στὴ Μικρὴ Τάξη καὶ τοῦ ***Μελαγχολικοῦ Ὀνειροπόλου***, ***Ραμνουσίας Ἀρτέμιδος*** καὶ ***Ἴβυκου*** στὴ Μεγάλη Τάξη, εἶναι πρωτόλεια ἄτεχνα ποὺ δείχνουν μιὰ ἐπαινετὴ προσπάθεια καὶ τίποτε παραπάνω. Τὸ ***Δοξασμένο Νησὶ*** στέλνει ἕνα παιδικὸ ποίημα ποὺ περιγράφει τὴ χαρὰ τοῦ Μπέμπη ὅταν τρέχει κρατώντας ἀπὸ τὴν κλωστὴ τὸ ἀεροπλάνο του. Κακὸ δὲν εἶναι τὸ ποιηματάκι, ἀλλὰ ἂν ἀντὶ γιὰ τὴ λέξη ἀεροπλάνο, ἔμπαινε «τραῖνο» ἢ «αὐτοκίνητο» ἡ ἔννοια δὲν θὰ ἄλλαζε σὲ τίποτε. Ὁ ***Ἀνθρωπάκος*** μᾶς λέει πῶς τρέχει στὸ παράθυρό του νὰ ἰδῇ ἕνα ἀεροπλάνο ποὺ περνάει καὶ τοῦ φωνάζει: «Ὦ ἀεροπλάνο θαυμαστὸ κτλ.». Τὸ ποίημα ἔχει μεγάλη ἀφέλεια καὶ κάποια ἐλαφριὰ σατυρικὴ διάθεση ποὺ λείπει ἀπὸ τ' ἄλλα, ἔχει ὅμως καὶ ἐλλείψεις πολλὲς καὶ σφάλματα σημαντικὰ καὶ ἐκφράσεις πολὺ πεζὲς ποῦ καὶ ποῦ. Τὸ ποίημα τοῦ ***Καφαλλωνίτικο Ἀκρογιάλι*** ὑστερεῖ πολὺ στὴν τεχνικὴ καὶ μοιάζει ἐντελῶς πρωτόλειο. Ἔχει ὅμως πρωτότυπες ἰδέες, δίνει ζωντανὲς εἰκόνες καὶ εἶναι τὸ μόνο ποὺ ἀναφέρει μὲ συγκίνηση ἐκείνους ποὺ θυσιάστηκαν γιὰ τὴν ἐπικράτηση τοῦ ἀεροπλάνου,

«. . . πῶς συγκινοῦμαι
Ὅταν θυμοῦμαι, ὅτι μαζί του
Βρῆκαν τὸ θάνατο τόσοι πιλότοι,
Γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι, δικοὶ καὶ ξένοι...»

Τοῦ ***Σκυριανόπουλου*** τὸ ποίημα χωρὶς νὰ ἔχῃ σημαντικὰ τεχνικὰ λάθη ἔχει πολὺ φτωχὲς ὁμοιοκαταληξίες καὶ πολὺ φτωχὲς ἰδέες. Κρίμα γιατὶ ἡ πρώτη στροφὴ ἀρχίζε ὅπως δήποτε καλά. Ἡ ***Ἀταλάντη*** καὶ ὁ ***Σίφουνας*** στέλνουν ἀπὸ ἕνα ἐπίγραμμα 5 στίχους ὁ καθένας, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς ὕμνος. Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ καλὰ γιὰ νὰ προτιμηθοῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ δύο ὑστεροῦν σημαντικά. Τοῦ ***Μαγεμένου Ρόδου*** τὸ ποίημα ἐνθουσιῶδες καὶ συγκινητικό, δὲν προσαρμόζεται ὅμως στὴ σημερινὴ πραγματικότητα καὶ ἔχει ἀρκετὲς ἐλλείψεις στὸ μέτρο, καὶ στὴν ὁμοιοκαταληξία. Τῆς ***Μύρτας Φλώρη*** τὸ ποίημα ἔχει ὡραῖες ἰδέες εἶναι τεχνικὰ ἄρτιο, ἀλλὰ ἔχει τόσες καινούργιες λέξεις, τόσα νεόπλαστα ἐπίθετα «οὐρανοδρόμισσα, λαμνοκόπισσα, στρατοκόπισσα» ἔχει τόσες μακρυὲς φράσεις, ποὺ καταντάει ἀχώνευτο. Ἀπαγγέλοντάς το κανεὶς νομίζει πὼς καταπίνει πέτρες. Ἀντιθέτως τὸ ***Δοξασμένο Ἀκρωτήρι*** χρησιμοποιεῖ ὅλο μικρὲς λέξεις καὶ ὁ στίχος του σὲ μέτρο ἰαμβικὸ τρέχει γοργὸς καὶ ἀβίαστος. Οἱ ὁμοιοκαταληξίες του ὅμως εἶναι φτωχὲς καὶ οἱ ἰδέες του ἐπίσης δὲν ἐκφράζονται οὔτε πολὺ πλουσια οὔτε πολὺ ζωντανά. Ἡ ὡραιότερη στροφή του εἶναι ἡ τρίτη:

Στὰ σύννεφα θὰ πάῃ, πιὸ ψηλά,
θὰ τὰ περάσῃ,
Μὲ τρόμο θὰ τὸ ἰδοῦνε τὰ πουλιά,
—ἄλλαξ' ἡ Πλάση!—

Πολὺ ὡραῖα ἀρχίζει τὸ ποίημά του ὁ ***Ἀρκάς***:

Κεῖ ποῦ πετᾶς περήφανο, γοργὸ τὰ νέφη [σχίζεις,
Ἀέρινε σταυραετὲ κι' αἰθέριε βασιλιᾶ,
Ἄμετρους μὲς στὰ στήθεια μας πόθους [γλυκοὺς σκορπίζεις
Μ' ἐλπίδες γοργοφτέρουγες γεμίζεις τὴν [καρδιά.

Τί κρῖμα νὰ μὴ συνεχίζῃ στὸν ἴδιο τόνο. Οἱ ἄλλες στροφὲς ὑστεροῦν πολὺ καὶ ἰδίως γίνεται κατάχρηση ἀπὸ ἐπίθετα ἐντελῶς ἀταίριαστα ποὺ μπαίνουν μόνο γιὰ τὸ μέτρο π.χ. «ἀραχνοϋφαντα φτερὰ τοῦ νοῦ, μυρωμένα πλάτια» κ.λ.π.

Τὰ καλύτερα ποιήματα ἀνήκουν ὅλα στὴ Μεγάλη Τάξη. Ἂς πάρουμε «Τ' ἀεροπλάνο» τοῦ ***Προμάχου τῆς Ἐλευθερίας***. Εἶναι ἄρτιο τεχνικά, ὅπως ὅλα τὰ ἔργα τοῦ νεαροῦ ποιητῆ της Σ. Σ. Σ., σύντομο—δυὸ ὀκτάστιχες στροφές—καὶ ἰσορροπημένο ἀρχιτεκτονικά. Δὲν παρουσιάζει ὅμως τίποτε τὸ καινούργιο, εἶναι μᾶλλον κοινὸ καὶ οἱ ἰδέες του δὲν εἶναι ἐξαιρετικὰ πρωτότυπες. Τὰ προσόντα αὐτὰ τὰ ἔχει σὲ μεγάλο βαθμὸ «Τὸ ἀεροπλάνο στὴν ἐπαρχία» τῆς ***Πριγκηπέσσας***, ποὺ κι' αὐτὸ εἶναι ἀνεπίληπτο καὶ στὸ μέτρο καὶ στὴν ὁμοιοκαταληξία. Τὸ τέλος ὅμως, ἡ κατακλείς, ἀπογοητεύει. Γιατὶ δὲν «πεθαίνει ἡ ἐπιθυμία τῆς ψυχῆς» καθὼς χάνεται τὸ ἀεροπλάνο στὴν ἀπόσταση. Σ' ἄλλους φουντώνει ἴσως ἀκόμη περισσότερο, σ' ἄλλους σβύνει σιγὰ-σιγά, σ' ἄλλους μένει μιὰ πίκρα καὶ μιὰ ἀπογοήτευση. Κατὰ τ' ἄλλα τὸ ποίημα εἶναι πολὺ ὡραῖο, ἀλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ θεωρήσουμε ὕμνο στὸ ἀεροπλάνο, ἄλλωστε ὁ τίτλος του: «Τ' ἀεροπλάνο στὴν ἐπαρχία» εἶναι ἀρκετὰ ἐνδεικτικός. Τοῦ ***Μελεάγρου*** τὸ ποίημα, γραμμένο σὲ δεκατρισύλλαβους ἔχει ὡραῖα κι' εὐγενικὰ νοήματα καὶ ἐκφράζει φιλοσοφικὲς σκέψεις ἀνώτερες ἀπὸ τὴν ἡλικία του. Στὴ δεύτερη στροφή του ὅμως λέει: «Μὲ περιφρόνησ η τὸν ἄνθρωπο θὰ βλέπῃς». Αὐτὸ δὲν εἶναι σωστό. Τὸ ἀεροπλάνο δὲν μπορεῖ νὰ βλέπῃ μὲ περιφρόνηση τὸν ἄνθρωπο, ἀφοῦ κι' αὐτὸ τὸ ἴδιο εἶναι δημιούργημα τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ***Μελέαγρος*** θὰ θέλῃ νὰ πῇ τὸν ἄτολμο, τὸν δειλὸ καὶ τὸν ἄνανδρο καὶ δὲν τὸ ἐκφράσθηκε καλά.

Ποίημα ἀληθινό, μὲ ρυθμὸ ἀσυνείθιστο, μὲ πλήρη ἀρχιτεκτονικὴ ἰσορροπία, μὲ ὡραιότατο συμβολισμὸ εἶναι τῆς ***Λορελάϊ***. Βέβαια δὲν μπορῶ νὰ πῶ πὼς εἶναι τὸ τέλειο. Ἤθελε ἀκόμη, λίγο δούλεμμα καὶ ἐδῶ κι' ἐκεῖ παρουσιάζει μερικὲς ἀδυναμίες. Στὸν πρῶτο μάλιστα στίχο τῆς δεύτερης στροφῆς τὸ νόημα δὲν ἀποδίδεται ὅπως πρέπει. Ἡ «ξεγελάστρα μοῖρα» δηλ. ἡ ἀνώτερη δύναμη ποὺ κυβερνᾷ τοὺς ἀνθρώπους δὲν ἔχει ἐδῶ τὴ θέση της. Τὸ νόημα εἶναι: ὦ πῶς γελάστηκε ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, πόσο πλανήθηκε, πόσο ἔσφαλλε ἡ ἀνθρώπινη ἀντίληψη, ποὺ νόμισε πὼς χάνεται ἡ δύναμη γιὰ πάντα». Γιατὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἔννοια, κι' ἐδῶ βασίζεται ἡ κεντρικὴ ἰδέα τοῦ ποιήματος. Ἀλλοιῶς δὲν λέει τίποτε.

Ἂς εἶναι, παρὰ τὰ ἐλαττώματά του αὐτά, τὸ ποίημα τῆς ***Λορελάϊ*** ἔχει σημαντικὰ προτερήματα, κι' ἔτσι παίρνει αὐτὸ τὸ βραβεῖο, μ' ἐλάχιστη ὅμως διαφορὰ ἀπὸ τοῦ ***Μελεάγρου***, ποὺ ἐμπνέεται ἀπὸ μιὰ ἀνώτερη πνοὴ ὑστερεῖ ὅμως στὴν ποιητικὴ ἀπόδοση.

Ἀπὸ τὰ ποιήματα τῆς Μικρῆς Τάξης—ποὺ ἄλλωστε ἦσαν πολὺ λίγα—κανένα δὲν ἄξιζε γιὰ Βραβεῖο. Γι' αὐτὸ τοὺς ἐπαινεθέντας τοὺς μοιράζω στὴ Μεγάλη Τάξη.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Λορελάϊ*** [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Μελέαγρος*** [18Ε], ***Πριγκηπέσσα*** [17Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας*** [16Ε], ***Μπετόβεν*** [16Ε].

Α' Ἔπαινος, ἀπὸ [14Ε] εἰς ἕκαστον: Ἀρκάς, Μύρτα Φλώρη, Δοξασμένο Ἀκρωτήρι. Ὀλυμπιονίκης.

Β' Ἔπαινος, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον: Σίφουνας, Ἀταλάντη, Κεφαλλωνίτικο Ἀκρογιάλι, Λαΐς Μπροῦνι, Ἴσις, Ἀνθρωπάκος, Καταιγίς, Δοξασμένο Νησί.

Γ' Ἔπαινος, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον: Σκυριανόπουλο, Γελαστὸς Ἀντιπλοίαρχος, Ἀγύριστο Κεφάλι, Ἴβυκος, Μαγεμένον Ρόδον, Μελαγχολικὸς Ὀνειροπόλος, Νιόβη, Ραμνουσία Ἄρτεμις, Ἀπόστολος Θεοδώρου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 30 Μαΐου 1939

ΜΕ τὸ σημερινὸ φυλλάδιο, πρῶτο τοῦ Ἰουνίου καὶ δωδεκασέλιδο, ἀρχίζει ἡ Β' Ἑξαμηνία τοῦ 1939, γιατί, καθὼς ξέρετε, ὁ διαπλασιακὸς χρόνος—καὶ τόμος—ἀρχίζει τὴν 1η Δεκεμβρίου καὶ τελειώνει τὴν 30 Νοεμβρίου. Ἑπομένως οἱ ἐτήσιοι, οἱ ἑξάμηνοι ἢ οἱ τρίμηνοι συνδρομηταί, ποὺ ἡ συνδρομή τους ἔληξε τὴν 31 Μαΐου, πρέπει τώρα νὰ τὴν ἀνανεώσουν.

«Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕ ΘΕΛΕΙ».

Ὁ **«Καλὸς Γιαννάκης»**, ποὺ διασκέδασε ἕξῃ μῆνες τὰ μικρὰ μου παιδιά, στὸ προηγούμενο φύλλο τελείωσε. Κι' ἀπὸ τὸ σημερινό, ἀρχίζει ἄλλο ἀνάγνωσμα τῆς κυρὰ-Μάρθας: «**Ὁ Κωστάκης θέλει—ὁ Κωστάκης δὲ θέλει**». Εἶναι συνέχεια τοῦ περσινοῦ μὲ τὸν ἴδιο τίτλο, ποὺ τόσο ἄρεσε στὰ μικρά μου παιδιά· **αὐτοτελὴς** ὅμως· δηλαδὴ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχῃ κανεὶς διαβάσῃ τὸ Πρῶτο μέρος γιὰ νὰ καταλάβῃ τὸ Δεύτερο. Ἔτσι τὶς νέες περιπέτειες τοῦ Κωστάκη θὰ τὶς γουστάρουν τὸ ἴδιο κι' οἱ παλαιοὶ κι' οἱ νέοι συνδρομηταί.

Ὁ ἑορτασμὸς τῶν Ἑξηντάχρονών μου ἀκούσθηκε μὲ χαρὰ καὶ συγκίνηση ἀπ' ὅλα τὰ Διαπλασοπουλα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἐνθουσιώδη γράμματα ποὺ μοῦ γράφουν τὰ τωρινά, λαβαίνω κι' ἀπὸ τὰ παλαιότερα εὐχές, συγχαρητήρια καὶ δηλώσεις συμμετοχῆς. Κυρίες καὶ κύριοι, ποὺ κατέχουν σήμερα θέση στὴν κοινωνία καὶ στὴν πολιτεία καὶ ποὺ ἄλλη φορὰ ἦταν συνδρομητές μου καὶ συνδρομήτριες σὰν καὶ σᾶς, μοῦ γράφουν, μοῦ μηνοῦν ἢ μοῦ λένε—καθεμέρα δέχουμαι ἐπισκέψεις — πὼς εἶναι ὁλοπρόθυμοι νὰ βοηθήσουν καὶ πὼς ὁ κ. Κοτζιᾶς μπορεῖ νὰ τοὺς διαθέσῃ ὅπως θέλει. Ἀποφασίσθηκε νὰ γίνῃ μιὰ μεγάλη, πολυμελὴς Ὀργανωτικὴ Ἐπιτροπή, γιὰ νὰ καταρτίσῃ τὸ πρόγραμμα τοῦ Ἑορτασμοῦ, καὶ μιὰ ἄλλη μικρότερη, Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπή, γιὰ νὰ τὸ ἐκτελέσῃ. Τὴν ἐπίτιμη προεδρεία θὰ παρακληθοῦν νὰναλάβουν οἱ Α. Β. Ὑψηλότητες, ὁ διάδοχος Παῦλος καὶ ὁ πρίγκηψ Χριστόφορος, πλαιὰ Διαπλασόπουλα κι' οἱ δυό.

Ἡ ***Ἄπτερος Νίκη***, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα «εὐχάριστο» ποὺ μοῦ γράφει, ἐξακολουθεῖ: «Νὰ τώρα κι' ἕνα δυσάρεστο. Ἐμένα μὲ λύπησε πολὺ καὶ νομίζω πὼς κι' ἐσὺ θὰ λυπηθῇς. Πρόκειται γιὰ ἕνα κομμάτι τῆς Σ.Σ.Σ. «Ἀπ' τὸν κῆπο μου», τῆς ***Ὀνειρεμμένης Πατρίδας***. Ἡ ἀρχή του εἶναι ἀντιγραφὴ λέξη πρὸς λέξη ἀπὸ τὸ δικό μου κομμάτι «Ἀνατολή Ἡλίου» ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ φυλλ. 18 τοῦ 1938. Φαντάζεσαι τὴν ἔκπληξή ποὺ δοκίμασα. Στὴν ἀρχὴ ὑπέθεσα πὼς εἶχες κάμει λάθος καὶ δημοσίευσες τὴν «Ἀνατολή μου» γιὰ δεύτερη φορά. Προχωρώντας ὅμως, εἶδα πὼς ἀλλαζε. Ἄραγε ἡ ***Ὁ. Π.*** δὲν σκέφθηκε πὼς μποροῦσε νὰ πέσῃ στὰ μάτια μου, ἢ κανενὸς ἄλλου συνδρομητοῦ, αὐτὴ ἡ ἀντιγραφή; . .» Μὰ τ' εἶν' αὐτά, παιδιά μου; Ἐγώ, σᾶς βεβαιῶ, ἀπορῶ, ἐξίσταμαι καὶ ντρέπουμαι! Γιατὶ τὰ κρούσματα λογοκλοπίας αὐτὸν τὸν καιρὸ εἶναι πολλά—ἡ ἴδια ἡ ***Ἄπτερος Νίκη*** μοῦ καταγγέλλει ἄλλο ἕνα εἰς βάρος της, ἀλλὰ χωρὶς νὰναφέρῃ ὄνομα—καὶ μοῦ φαίνεται πὼς τὰ Διαπλασόπουλα ὅλα πρέπει νὰ μάθουν πὼς αὐτὸ εἶναι κακὸ πρᾶγμα καὶ μόνο δικά τους κομμάτια πρέπει νὰ μοῦ στέλνουν. . . γιὰ δικά τους.

Κι' ἡ ***Δευκὴ Καμέλια*** μοῦ καταγγέλλει κάτι, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι πολὺ ἐλαφρότερο. Στὴ Μικρὴ Κυριακή, στὴ βραδευμένη ἀπάντηση τῆς ***Μόνας Λίζας***, ὑπάρχουν ἑπτὰ στίχοι ἀπὸ ἕνα γαλλικὸ ποίημα, τὸ «La veillée en famille» τοῦ Jean Aicard. Ἂν κρίνουμε αὐστηρά, ἡ ***Μόνα Λίζα*** ἔπρεπε νὰ τοὺς ὑπογραμμίσῃ, ἢ νὰ τοὺς κλείσῃ σὲ εἰσαγωγικά, καὶ νὰ σημειώσῃ ἀπὸ κάτω «J. Aicard». Ὁπωσδήποτε, δὲν εἶναι κι' ἔγκλημα νὰ θυμηθῇ κανένας, γράφοντας κάτι δικό του, καὶ μερικοὺς ξένους στίχους καὶ νὰ τοὺς παρεμβάλῃ, ὅταν εἶναι μάλιστα σ' ἄλλη γλῶσσα καὶ τοὺς μεταφράζει.

Σ' ἓν' ἄλλο γράμμα της, ἡ ***Δευκὴ Καμέλια*** μοῦ γράφει τὶς ἐντυπώσεις της ἀπὸ τὸ Τεῦχος τῆς «Ἰονίου Ἀνθολογίας». Περισσότερο, λέει, ἀπ' ὅλα τὴ συγκίνησαν τὰ γράμματα τοῦ κ. Φαίδωνος στὴ Μητέρα του, καὶ προπάντων ἐκεῖνο ὅπου τῆς ἀναγγέλλει μὲ τόση χαρὰ πὼς ἐνεκρίθη διὰ τὰ σχολεῖα τὸ βιβλίο του «Ὁ καλὸς δρόμος». Γιατὶ τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶχε κι' ἡ ***Δ. Κ.*** ὅταν ἦταν στὴ Β' τοῦ Δημοτικοῦ, καὶ πολὺ τῆς εἶχε ἀρέσει, καὶ πάντα τὸ θυμόταν, χωρὶς νὰ ξέρῃ πὼς ἦταν τοῦ ἀγαπημένου της συγγραφέα. Φυσικά, στὴ Β' τοῦ Δημοτικοῦ, οὔτε Διάπλασι ἤξερε, ἀκόμα, οὔτε Φαίδωνα, οὔτε Ξενόπουλο. . .

Συμφωνῶ ἐντελῶς ***Ρεπόρτερ***: ὅλες αὐτὲς οἱ Ἀσκήσεις ποὺ μοῦ καταγγέλλεις εἶναι ἀντιγραφὲς κι' ὄχι κατὰ σύμπτωση ὅμοιες μὲ ἄλλες. Ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ τὸ «Διπλὸ Κεφάλι» ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ σύμπτωση. Χαριτωμένα τὰ γλωσσικὰ ποὺ σ' ἔκαμε νὰ θυμηθῇς ἡ Ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος καὶ τὰντιγράφω ἐδῶ γιὰ νὰ γελάσουν τὰ παιδιά: «Ἕνας λοχίας ἔλεγε: Ἐγὼ πολεμώντας ἔφτασα ὡς τὰ ἐντόσθια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (ἤθελε νὰ πῇ ἐνδότερα). Μιὰ θεοποινὶς ποὺ ἤθελε νὰ πῇ πὼς εἶναι ***ἐχέμυθος***, εἶπε: Μπορεῖτε νἀχετε ἐμπιστοσύνη, ἐγὼ εἶμαι μυστικοπαθής. —Μιὰ κυρία πάλι εἶπε: Ὁ δρόμος εἶναι διαπεραστικὸς (ἤθελε νὰ πῇ περαστικός). Κι' ἐγὼ τώρα θυμήθηκα ἓν' ἄλλο. Μιὰ νέα ἔλεγε γιὰ τὸν ἀρραβωνιαστικό της: Ἀστεῖος ἐκεῖνος, ***γελοία*** ἐγώ, περνοῦμε περίφημα, (ἤθελε νὰ πῇ ***φιλόγελη***). Ἄλλος; Δὲν ξέρει τέτοια καὶ κανένας ἄλλος;

Ἡ ***Μεγάλη Ἑλλὰς*** μοῦ γράφει πὼς ἀπὸ τὰ περιεχόμενα τοῦ Τεύχους τῆς «Ἰονίου Ἀνθολογίας», ξεχωριστὴ ἐντύπωση τῆς ἔκαμαν τὰ γράμματα τῆς Εὐθαλίας Ξενοπούλου πρὸς τὸ γιό της: «. . . Δείχνουν ὅλο τὸ πνεῦμα τῆς ἔξοχης αὐτῆς γυναίκας, τὶς γνώσεις της, τὶς θρησκευτικὲς ἀρχές της, τὴ λεπτότητά της, τὴν καλωσύνη της. Καὶ πόσο εὐγνώμονες πρέπει νὰ εἶμαστε στὴ μνήμη της, ἀφοῦ αὐτὰ τὰ χαρίσματα μετέδωσε στὸ συγγραφέα μας ποὺ τόσα τοῦ χρωστᾶμε...». —Ναί, τὸ ***ἀνιφήνσιον*** στὴ σελίδα 150 τοῦ Τεύχους εἶναι λάθος ἀντὶ ***ἀντιμήνσιον***, ὅπως λέγεται τὸ μικρὸ σκέπασμα τῆς Ἁγίας Τραπέζης, ποὺ τὸ ἁπλώνουν ὅταν γίνεται τὸ μυστήριο. Στὴ Ζάκυνθο ***ἀσκόπουλα*** λένε τοὺς νεοσσούς. Ἔχεις δίκιο, ἡ εἰκόνα «ζῶου ἐκ τοῦ φυσικοῦ» τοῦ 23 φύλλου εἶναι χήνα κι' ὄχι πάπια.

Ἀλήθεια, ***Σίφουνα***, στὸ φυλλάδιο ἐκεῖνο σοῦ εἶχα δυὸ ἀπαντήσεις, γιατὶ ἡ μιὰ ἦταν περίσσευμα ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ ξέχασα νἀφήσω τὴν ἄλλη γιὰ τὸ ἑπόμενο. Σπουδαία αὐτὴ ἡ Στατιστικὴ τῶν Διαγωνισμῶν τοῦ 1938, δηλαδὴ πόσοι ἔλαβαν μέρος στὸν καθένα. Πρῶτος λοιπὸν ἔρχεται ὁ Διαγωνισμὸς Στίξεως μὲ 107 διαγωνιζομένους, καὶ τελευταῖος ὁ Διαγωνισμὸς Φωτογραφίας μὲ 8. Δές, τώρα, νὰ λάβουν μέρος περισσότεροι ἂν προκηρυχθῇ Πένταθλο; Ἐγὼ ἀμφιβάλλω... Στὰ παλιὰ ἐκεῖνα Εὔσημα μπορεῖ νἄγινε κανένα λάθος, ἀλλὰ τώρα εἶναι ἀργὰ γιὰ νὰ διορθωθῇ. Ὄχι δά! Ὁ κ. Φαίδων δὲν ἔκαμε ἀκόμα τὴν ἐγχείρηση στὸ μάτι του γιὰ... οἰκονομικοὺς λόγους, παρὰ γιατὶ δὲν ὡρίμασε ἀκόμα ὁ καταρράκτης. Δὲν εἶναι πλούσιος, ἀλλὰ ἀσο γιὰ μιὰ μικρὴ ἐγχείρηση θὰ μποροῦσε νὰ πληρώσῃ, ἀφήνω δὰ πὼς κάθε γιατρός, συνάδελφός του στὴν Ἀκαδημία, θὰ τοῦ τὴν ἔκανε καὶ χάρισμα.

Ἐκεῖνο ποὺ θέλω ἐγώ, ***Ραμνουσία Ἄρτεμις***, εἶναι σὲ κάθε γράμμα σου, μικρὸ ἢ μεγάλο, νὰ βρίσκω κάτι ποὺ νὰ ἐπιδέχεται ἀπάντηση ἐνδιαφέρουσα ὅλα τὰ παιδιά. Γράφε μου λοιπὸν ὅταν ἔχῃς κάτι τέτοιο, ἀδιάφορο ἂν ἔχουν περάσει, ἀπὸ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ μοῦ ἔγραφες, δυὸ μῆνες, δυὸ ἑβδομάδες ἢ δυὸ... ἡμέρες. Σήμερα μοῦ λὲς τὴ σκέψη ποὺ ἔκαμες ὅταν εἶδες σὲ μιὰ ἀπάντησή μου πὼς ὁ Ἀναγνίας ἔχει τὰ γενέθλιά του στὶς 29 Φεβρουαρίου. «Θἀρνήσῃ νὰ γεράσῃ, εἶπες, ἀφοῦ κάθε τέσσερα χρόνια αὐτὸς μεγαλώνει μόνο ἕνα». Νά, ἕνα ὡραῖο. . . Παιδικὸ Πνεῦμα

Πολὺν καιρὸ εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς, ***Γέλλω***, ἀλλ' ἀφοῦ ἤσουν ἄρρωστη ὅλο τὸ χειμῶνα, δὲν πρέπει νὰ παραπονεθῶ. Ἔχεις τὶς καλύτερές μου εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτή σου Γιὰ τὸ κομμάτι αὐτὸ τῆς Σελίδος, καὶ γι' ἄλλα ἀκόμα... μνημόσυνα μὲ ξένα κόλλυβα, ὅπως λὲς τὶς ἀντιγραφές, μοῦ ἔγραψαν, καθὼς θὰ εἶδες, κι' ἄλλοι. Τὸ «πιάνω τὸ Μάη» ποὺ λέμε γιὰ τὴν πρωτομαγιάτικη ἐκδρομή, δὲν ξέρω ἂν βγῆκε ἀπὸ κανένα παλιὸ ἔθιμο, ἀλλὰ τώρα σημαίνει ἁπλῶς «προϋπαντώ, χαιρετῶ». Τὸ «χιοῦμορ», ἀγγλικὴ λέξη ποὺ ἔγινε παγκόσμια (humeur γαλικά), μεταφράζεται «μέθυ» καὶ σημαίνει διάθεση, κέφι. Κι' ἐπειδὴ ὅταν ἔχῃ κανένας κέφι, λέει ἐξύπνα, νόστιμα πράγματα, τὸ «χιοῦμορ» εἶναι σχεδὸν συνώνυμο μ' ἐκεῖνο ποὺ λέμε ἁπλούστατα «πνεῦμα».

Καὶ σύ, ***Εὐάνα***, ἄργησες πολὺ νὰ μοῦ γράψῃς. Ἀλλ' ἀφοῦ τὰ δυσάρεστα ποὺ σ' ἐμπόδισαν εἶναι τώρα περασμένα, δὲν πειράζει. Ἔχεις λο

Χαίρω, *Αἶνε*, γιὰ τὴν ἀπόφαση ποὺ πῆρες νὰ μοῦ γράψῃς τώρα τόσο συχνά, ὥστε νὰ κατάρρίψῃς .. τὸ ρεκὸρ τοῦ *Ἀρτανιάν*. Νὰ ἰδοῦμε ὅμως θὰ τὸ κατορθώσῃς; Σωστὰ αὐτὰ ποὺ γράφεις γιὰ τὸ Πένταθλο, ἀλλὰ καὶ διπλάσιοι ἂν λάβουν μέρος ἀπ' ὅσους ἔλαβαν στὸ τελευταῖο θὰ εἶναι νομίζεις, ἀρκετοί; Ἔπειτα, ἂν βγάλω Μετάφραση ἀπὸ τὰρχαῖο καὶ Κρυπτογράφημα; τί θὰ μείνῃ; Ἂς εἶναι, τὸ μελετῶ. Ἔβαλα «ὑπὸ κάθαρσιν» καὶ τοὺς ἀντιγραφεῖς Ἀσκήσεων ποὺ μοῦ καταγγέλλεις ἐσύ, γιατὶ καθὼς θὰ εἶδες, ἄλλοι μοῦ κατάγγειλαν ἄλλους. Χαριτωμένο τὸ ἀνέκδοτο τοῦ Λασκαράτου, μὰ δὲν τὸ εἶπα τοῦ Ἀνανία, γιατ' εἶναι ἀκατάλληλο γιὰ τὸ περιοδικό μας.

Ἡ προετοιμασία τοῦ ταχυδρομείου, ***Σκυριανόπουλο***, διαρκεῖ ὅλη σχεδὸν τὴν ἑβδομάδα. Ὅταν τὴν Παρασκευὴ τὸ βράδυ ἔρχεται τὸ φυλλάδιο ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖο, οἱ ταινίες εἶναι πιὰ ἕτοιμες καὶ δὲν μένει παρὰ νὰ περασθοῦν. Ἀλλὰ γιὰ νὰ περασθοῦν, πρέπει νὰ τσακισθοῦν σὲ τρία ὅλα τὰ φυλλάδια — κι' εἶναι χιλιάδες — κι' ἔπειτα νὰ χωρισθοῦν, νὰ μετρηθοῦν καὶ νὰ γίνῃ ἡ ἐξέλεγξη, μὴν παραλείφθηκε ἡ ταινία κανενὸς συνδρομητοῦ. Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἀπαιτεῖ πολὺν καιρὸ καὶ γι' αὐτό, ἂν καὶ τυπώνεται τὴν Παρασκευή, λαβαίνετε τὸ φυλλάδιο ὕστερ' ἀπὸ δυό-τρεῖς ἡμέρες. Ὅταν θὰ δηλώσω πὼς «ἐπιστρέφω», δὲν θὰ εἶναι μόνο οἱ φωτογραφίες· θὰ εἶναι καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα ποὺ μοῦ στέλνουν —εἰκόνες, χειρόγραφα κτλ. Καὶ φαντάσου φασαρία. Θὰ ἤθελα ἕναν ἄνθρωπο ποὺ νὰ μὴν κάνῃ ἄλλη δουλειά. Κι' αὐτός μοῦ λείπει, ὄχι «ἕνα συρτάρι» ὅπως λές. Ἀπόδειξη ἔστειλα. Ἔ, δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ σημερινή μου ἀπάντηση; Μοῦ γράφεις βέβαια κι' ἄλλα, μὰ ποῦ τόπος γιὰ ὅλα!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Νηρεύς, ἀ. (ΚΑ). Ταγχόϋζερ, ἀ. (;). Ἀπόλλων τοῦ Μπελβεντέρε, ἀ. (ΚΤ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Μαρίλλην Νικολάου*** (ἔστειλα) ***Ταγματάρχην*** (ἔλαβα· θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ) ***Σύλλογον «Κοσμοπολίτ»*** (ἐξετέλεσα, εὐχαριστῶ· θὰ εἴδατε βέβαια καὶ τὶς λεπτομέρειες·) ***Ζοζὲ Μοχίκα*** (ἔλαβα εὐχαριστῶ Ὀδηγὸ ἔστειλα· θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ·) ***Ἔβερεστ*** (δὲν θυμοῦμαι τώρα, θὰ κοιτάξω· ἂν δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ τὰ ἔστειλες, θὰ εἶναι εἰς τὰ ὑπὸ κρίσιν·) ***Μυγχάουζεν, Χρυσόνειρο, Κίτρινην Ἀράχνην*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Μαΐου θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΕΝΑ ΛΑΘΟΣ

Ὁ ἐφετεινός μου Τόμος εἶναι ὁ 46ος. Ἀλλ' ἀπὸ τὸ φυλλάδιο 14 ὡς τὸ φυλλάδιο 25, ὁ ἀριθμὸς τοῦ Τόμου, στὴν ἐπικεφαλίδα μου, ἔγινε κατὰ τυπογραφικὸ λάθος 47ος. Τὸ λάθος αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ διορθώσετε σ' ὅλα τὰ φυλλάδια ὅπου ὑπάρχει (14—25), γιὰ νὰ μὴ τυχὸν κάμετε ἀργότερα καμμιὰ σύγχυση, εἴτε στὸ δέσιμο τοῦ Τόμου σας εἴτε σὲ παραγγελία φυλλαδίων: Μὲ μιὰ ψιλὴ πέννα ἢ μὲ μολύβι τῆς μελάνης, ὅλα ἐκεῖνα τὰ 7 νὰ τὰ κάμετε 6.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἑπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 288ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 3 Αὐγούστου.

312 Δεξίγριφος

Γυναίκα δυνατὴ ποὺ πολεμοῦσε
Καὶ δάμαζε ἄλογα-θεριά,
Ἕνα νησάκι πάντα προτιμοῦσε
Ἀπ' τοῦ Αἰγαίου τὰ πολλά.
Γιατὶ ποτάμι μιὰ χαρὰ
Παμμέγιστο μαζί του ἀποτελοῦσε.

Σεληνιώτικας Ὀρίζων

313. Στοιχειόγριφος

Τέρας μυθολογικό.
Ἕνα σύμφωνο ἂν τοῦ λείψῃ,
Νά, πουλὶ ἁρπακτικὸ
Κατεβαίνει ἀπὸ τὰ ὕψη.

Ἀρτανιάν

314. Στοιχειοτονόγριφος

Μεγάλο κράτος πιάνετε,
Καὶ δὴ εὐρωπαϊκό,
Ἕνα του γράμμα βγάνετε,
Προπαροξυτονίζετε,
Κι' ἀπρόοπτα ἐμφανίζετε
Κάποιο βουνὸ ἀττικό.

Ἀρτανιάν

315. Μεταγραμματισμὸς

Παλιὸς τῆς Ρώμης βασιλέας
Γίνεται γάλλος συγγραφέας,
Τὸ ἀρχικό του μόνο ἂν σβύσῃς
Καὶ μᾶλλο τὸ ἀντικαταστήσῃς.

Ἀρτανιάν

316. Γωνία μετὰ Πυραμίδος

```
+* * * * *=Λατῖνος ποιητής
++* * * * *=Ποινή, τιμωρία.
+++* * * *=Φροντίς.
++++* * *=Γεωμετρ. σχῆμα.
+++* * * *=Μουσικ.ὄργανον.
++* * * * *=Πόλις Ἀμερικῆς.
+* * * * *=Θεὰ ὀλυμπία.
```

Εἰς τὴν πυραμίδα: σύμφωνον, τρωκτικόν, ὅπλον πολλῶν τετραπόδων, μεγάλη ὀροσειρά. Εἰς τὸ μέσον οἱ τέσσαρες σταυροί, κάτι ποὺ θερμαίνει.

Λευκὴ Καμέλια

317. Κρυπτογραφικὸν

12334152678=Ἀρχαῖος καλλιτέχνης.
25237 =Λίμνη
34337 =Εὐρωπαϊκὴ πόλις.
48221 =Πατριάρχης τῆς Γραφῆς.
57652 =Διάταξις.
62528 =Ἀρχαία πόλις.
7521378 =Μυθικὸς ἥρως.
862675 =Ζυγίζει.

Λευκὴ Καμέλια

318—322. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Λέρος, μόνος, ἀμνός, σοφῶς, ἔρμα.

Λευκὴ Καμέλια

323. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ ὄγδοον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων. τὸ ἕβδομον τῆς δευτέρας, τὸ ἕκτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον τραγικὸν ποιητήν:

1, Ποταμὸς τῆς Ρουμανίας· 2, Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα· 3, Ὁ ἀσκῶν μίαν τῶν ὡραίων τεχνῶν· 4, Μέγας Γερμανὸς μουσικός· 5, Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος· 6, Μέγας Γάλλος κωμωδιογράφος. 7, Ρήτωρ Ἀθηναῖος· 8, Ἐθνικὸν σύμβολον.

Σεληνιώτικος Ὀρίζων

324. Φωνηεντόλιπον

* - γν - πχρν

Σεληνιώτικος Ὀρίζων

325. Γρῖφος

```
ας      ας      ας      η
ας      ας      ας ας   η   η
ας ας ας        ας      ας  ζ  ἡ:πλας1
ας      ας ας   ας ας ας ας η   η
ας      ας ας           ας  η
```

Σεληνιώτικος Ὀρίζων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 12

117. Παρίσιοι (Πάρις, υἱοί). — 118. Ἄνδεις (ἄν, δίς). — 119. Ἀθηνᾶ-Ἀθήνα.—120. Δορκάς = (δόρ [υ], Κάσ [ος]. — 121.

```
Ρ Ι Σ
Ι Σ Ι Σ
Σ Ι Μ Ω Ν
  Σ Ω Λ Η Ν
    Ν Η Μ Α
      Ν Α Ι
```

122. ΣΑΡΩΝΙΚΟΣ (Ἀαρών, ροιά, Ὤρος, Νικίας, Ἰκαρία, κῶνος, ὄρνις).—123. Χαλιμᾶ (ΧΑΛΙ, ΜΑ. . .)—124. ΑΜΦΙΤΡΙΤΗ-ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ (ΑΜαζόνες, ΕΜπεδοκλῆς, ΦΛωρεντία, ΕΙρα, ΤΑνάγρα, ΓΡανικός, Ἶρις, ΟΤράντον, ΗΣίοδος.—125. ***Ἡ ἐγκράτεια εἶναι ἀρετὴ*** (η ἐν κρα, τί, ἁ, εἶν' ἔαρ, ἔτη).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλᾶ. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη

[ΛΘ' — 349]

Παίρνουμε στὸ σύλλογό μας γιὰ μέλη τούς: ***Ἀνδαλούζα, Μερσεντές, Κατάσκοπο 33,*** καὶ ***Σιδερένιο Δοῦκα*** γιὰ ἀντιπρόσωπο ***Κύπρου***. «ΟΙ 13»

[ΛΘ' — 350]

Διαπλασόπουλα ἀνήκοντα σὲ Σύλλογον δύνανται νὰ τὸν ψηφίσουν.

Ὑποκόμης Σέσιλ

[ΛΘ' — 351]

Σκυριανόπουλο, ἴσως βιαστήκαμε. Συγγνώμην. Ζοζὲ Μοχίκα. . . τρελλούς. . . θέλουμε. Γράφε. «ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ»

[ΛΘ' — 352]

Σαρπηδών, Βασίλισσα Νεφερτίτι, ἀλληλογραφοῦμε; ἐὰν ναί, στεῖλτε πρῶτοι γράμμα. Δ]ρίς μου [ΛΘ'—287]—***Συρκοὺφ***

[ΛΘ' — 353]

Ἀποτελέσματα 1ου Διαγωνισμοῦ «ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙΑ».—***Πενταθλονίκης: Μελέαγρος*** Φιλολογικός: ***Γαρύφαλλο — Μελέαγρος***. Φωτογραφίας:—***Ἴσις — Κατάσκοπος 33***. Γιὰ τὴ γυναῖκα: ***Μελέαγρος — Δοξασμένο Ἀκρωτῆρι***. Πῶς μᾶς φαντάζεσθε: ***Νίκη Γελαστὸς Ἀντιπλοίαρχος***.

ΔΙΑΒΟΛΑΚΙΑ

[ΛΘ' — 354]

Διαπλαοόπουλα: ***Προσοχή!*** Ἀνερχόμεθα ἐκ τῶν ὑποχθονίων βκσιλείων μας εἰς τὸ δημοψήφισμα Ὑποκόμητος Σέσιλ. Φίλοι-ες! Βασιζόμεθα εἰς τὴν ψῆφον σας.

ΔΙΑΒΟΛΑΚΙΑ

Τύποις Σεργιάδου